

meridian

Zákaznický magazín JLV, a. s. | JLV Customer Magazine

**ŠEDESÁT LET SPOLEČNOSTI JLV,
POHLED DO HISTORIE**

**60TH ANNIVERSARY OF JLV COMPANY:
A LOOK INTO HISTORY**

**VÍDEŇ TRADIČNÍ I NEZNÁMÁ
THE TRADITIONAL AND
UNKNOWN VIENNA**

Dva životy spisovatele

**MICHAL
VIEWEGH**

The two lives of the writer

**ZAJÍMAVÉ PŘÍBĚHY
ŠPIČKOVÝCH
SPORTOVců**

**TOP SPORTSMEN'S
EXCITING STORIES**

PO PŘEČTENÍ ČASOPIS PROSÍM VRAŤTE!
PLEASE RETURN AFTER READING!

Český červený kříž má letos 100. narozeniny.
Oslavte s námi století organizace, kterou nejlépe
charakterizují její principy: humanita, nestrannost,
nezávislost, neutralita, dobrovolnost, jednota a světovost.

www.cervenykriz.eu

Vážení přátelé, milí hosté, dostává se Vám do ruky první číslo Meridianu roku 2019, který je pro naši společnost JLV, a. s., významný, neboť si připomínáme 60 let od jejího založení.

Ano, tak dlouho poskytujeme cestujícím služby spojené s občerstvením i nákupem zboží na cestu v jídelních a lůžkových vozech a také na nádražích.

Je to práce s lidmi a pro lidi, jako jste Vy, jež je velmi zajímavá. Přináší totiž určité prvky jedinečnosti okamžiku, které s sebou nese každé cestování. S tím je ale spojeno také mnoho příběhů, které si tisíce našich zákazníků, zaměstnanců a brigádníků odnášely do dalšího života. Jedním z nich je i náš nejúspěšnější spisovatel Michal Viewegh. Věřím, že rozhovor s ním bude i malou pozvánkou ke knize *Gastronomie a služby na železnici*, kterou k 60. výročí naší společnosti připravujeme. Chceme nejen shrnout historická fakta, ale také odhalit příběhy lidí, kteří jsou se společností spjati jako zaměstnanci či jako hosté.

Trasa Berlín–Praha–Viedeň je vepsána do historie naší společnosti od jejího počátku. Proto jsem rád, že se můžete dozvědět novinky z jižního bodu této destinace, tedy z Vídně, a to přímo od člověka, který každé město reprezentuje v první linii – tedy od starosty. S Vídní je spojena i naše společná, několik set let trvající, historie v habsburském císařství. Proto máme k Vídni tak nějak blíže než k ostatním hlavním městům.

Jistě i další články Vám přinesou mnoho zajímavých informací a budou třeba impulzem k návštěvě výstav či jiných akcí.

Budeme jako vždy rádi, když s cestou spojíte i naše služby. Věřím, že už víte, že: „*S námi cesta chutná!*“ ◉

Dear friends and guests,
You are holding the first issue of *Meridian* in the year 2019, which is especially important for our company - JLV, a. s., as we recall the 60th anniversary of its foundation. Yes, this is how long we have been providing passengers with services related to catering and purchasing goods for their journeys in dining and couchette cars, as well as at railway stations.

It is work with people and for people like you, which makes it very interesting. It implies certain elements of the uniqueness of the moment that every journey brings. There have also been many stories which thousands of our customers and employees have taken away to the future life. One of them is the most successful Czech writer Michal Viewegh. I believe that the interview with him will be perceived as a kind of invitation to read the book *Gastronomy and Services on the Railway*, which we are preparing for the 60th anniversary of our company. We want not only to summarize the historical facts but also to reveal the stories of people who have been connected with the company as our employees or as our guests.

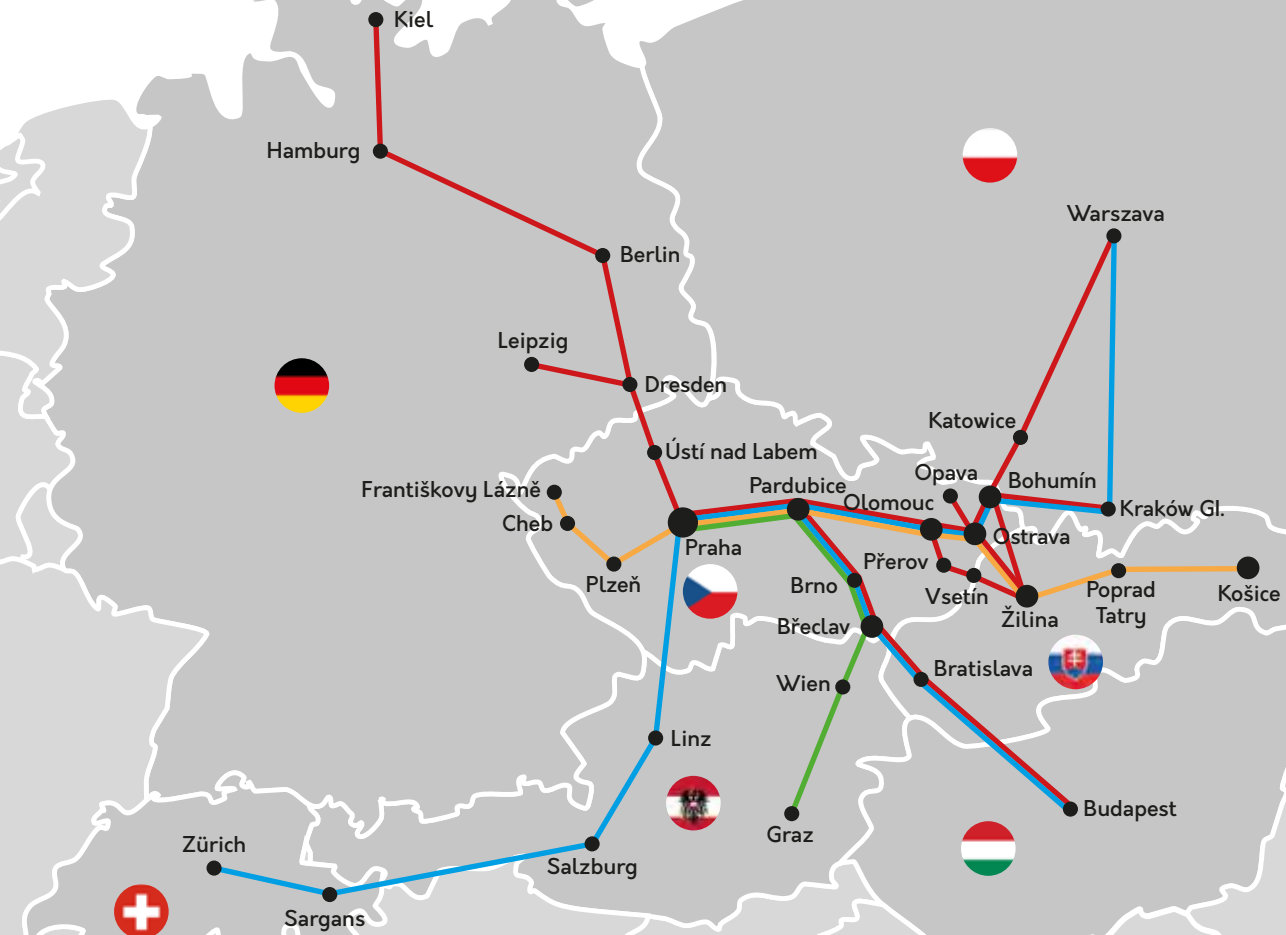
The Berlin–Prague–Vienna train service has been inscribed in the history of our company since its very beginning. That is why I am glad to hear some news from the southern point of this route, that is, from Vienna, directly from the person who, like those in his position in every metropolis, represents the city in the front line – from the mayor. Another thing that connects us with Vienna is the several centuries of common history in the Habsburg Empire. That is why we are somehow closer to Vienna than to other capitals.

Other articles also will certainly give you a lot of interesting information and may as well become an impulse to visit exhibitions or other events.

As always, we will be glad if you combine your journey with our services. I believe you already know that: “*The journey is tasty with us!*” ◉

**Váš / Best regards,
BOHUMÍR BÁRTA**

Generální ředitel JLV, a. s.
General Manager of JLV

PRAVIDELNÉ DESTINACE LŮŽKOVÝCH, LEHÁTKOVÝCH A JÍDELNÍCH VOZŮ JLV REGULAR DESTINATIONS OF JLV SLEEPING CARS, COUCHETTES AND RESTAURANT CARS

- jídelní vozy JLV | JLV restaurant cars
- SuperCity (Pendolino)
- railjet
- lehátkové a lůžkové vozy JLV | JLV couchettes and sleeping cars

6 | 10

Dva životy Michala Viewegha
Two lives of Michal Viewegh

14 | 17

60 let JLV: historie, současnost
i překvapení pro cestující
60th anniversary of JLV
company: history, present and
a surprise for passengers

26 | 28

Vídeň je zajímavá i mimo
centrum

Vienna is interesting even
outside the centre

32 | 34

Červený kříž slaví 100 let
Red Cross celebrating
100th anniversary

38 | 40

Josef Vojta: Nikdy
nefaulovat zezadu

Josef Vojta: Never tackle
from behind

Zákaznický magazín JLV, a. s. | JLV Customer Magazine 1/2019

Vychází v březnu 2019 | March 2019 Edition – *Volně neprodejné* | *Not for sale*

Vydává

Issued by

JLV, a. s., Chodovská 228/3
141 00 Praha 4-Michle
IČ: 45272298
DIČ: CZ45272298

Generální ředitel

General Director

Bohumír Bárta
Tel.: +420 271 003 213
www.jlv.cz

MK ČR E 17561
ISSN 1802-7857

Vydavatelský servis

Publishing Service

Space 4U, s. r. o.
Jankovcova 1345/61
170 00 Praha 7
Tel.: +420 272 107 111
Fax: +420 272 107 100
www.space4u.cz

Jednatel

Company Director

David Mikula

Šéfredaktor

Editor in Chief

Aleš Pohořal
a.pohorale@space4u.cz

Inzerce

Advertising

Dagmar Trávníčková
d.travnickova@space4u.cz
+420 606 631 091

Grafická úprava – koncept

Graphic Design – concept

Filip Prokeš

Redakční rada

Editorial Board

Karolína Slezáková,
Martin Janura,
Petr Pospíšil,
Václav Rubeš,
Jan Valeš

Překlad/Translation

Elena Caraus

DTP

Růžolící chrochtík, spol. s r. o.
Komenského 1100
252 30 Řevnice

Fotografie na titulní straně

Cover photo

David Turecký

*Vydavatel neručí za obsah
PR článků a inzerátů
The publisher does not
guarantee the contents of PR
articles and advertisements*

DVA ŽIVOTY MICHALA VIEWEGHA

text: Aleš Pohořal, foto: David Turecký

Pokud byste položili otázku, knihy kterého z českých spisovatelů se nejvíce prodávají, odpověď by zněla: Michala Viewegha. Úspěšný a populární spisovatel a scenárista, jehož díla byla přeložena do mnoha jazyků, prožívá vlastně dva životy. Ten první byl předtím, než mu před sedmi lety praskla aorta – tedy komplikace, kterou nepřežije devět z deseti pacientů – a ten druhý po této události. Málokdo ví, že jako student byl také průvodcem v lůžkových vozech JLV.

Když už jsme se zmínili o vašem působení v roli průvodce v lůžkových vozech JLV, které letos slaví 60. výročí svého založení, začněme netradičně právě touto zkušeností. Jak na ni vzpomínáte?

Byla to sice krátká, zato však zajímavá, ba nezapomenutelná doba. Jezdil jsem s kamarádem ve vlcích do Bulharska a byla to moc hezká studentská brigáda. Dnes už to tak není, ale tehdy se ve vagoně žilo rodinně, lidé se chovali jako doma v obýváku nebo v kuchyni. Jedlo se, holky se couraly po vagoně jenom v kalhotkách, což byla samozřejmě příjemná podívaná, cestující se v kupé vzájemně navštěvovali, chodilo se na káfičko k jiným cestujícím... Tohle už dneska nezažijete, každý se spíš snaží být v soukromí. Vzpomínám si, že když jsme si tenkrát prohlédli seznam cestujících, snažili jsme se být v tom voze, kde byla převaha žen. Takové ty „pánské“ jízdy byly někdy až nepříjemné. Pamatuji si na jednu partu z Ostravy, která nám zdemolovala zařízení vozu – vzhledem k tomu, že jsme to po nich museli uklízet, asi chápete, že ty převážně „dámské vagony“ jsme měli raději. Ale bylo to také pochopitelně i z jiného důvodu.

Vaší prvotinou byly Názory na vraždu. V té chvíli se začal rodit úspěšný spisovatel...

Byl to ale dlouhý „porod“. Nevěděl jsem, jestli se knížka bude líbit, neměl jsem nakladatele, prostě nic – jen pár povídek v Mladém světě a rozepsanou stostránkovou novelu Názory na vraždu. Ale jestliže stálo osmnáctiletému klukovi za to strávit prázdniny psaním, tak to asi něco signalizovalo. Nakonec se knížka líbila, a tak začala moje spisovatelská kariéra. Jen bych chtěl připomenout, že jsem ji napsal na psacím stroji... A kdo tohle zažil, chápe, jaká to byla práce – opravovat překlady pomocí korekčního papírku, to byla velmi náročná, titěrná záležitost. Ale tahle „strojová knížka“ vydaná v Nakladatelství Československý spisovatel nastartovala moji kariéru.

A pak už přišla Báječná léta pod psa – kniha, která měla stejně jako podle ní natočený film obrovský úspěch...

Je to už dnes dá se říci ikonický film. Přispěla k tomu nejen moje předloha, ale také vynikající herecké výkony Ondry Vetchého, Libuše Šafránkové a dalších, nerad bych při konkrétním výčtu na něko-

MICHAL VIEWEGH

Narozen: 31. března 1962 v Praze

KNIHY /PRODÁNO PŘES MILION VÝTISKŮ/

Názory na vraždu (1990), Báječná léta pod psa (1992), Nápady laskavého čtenáře (1993), Výchova dívek v Čechách (1994), Účastníci zájezdu (1996), Zapisovatelé otcovské lásky (1998), Povídky o manželství a sexu (1999), Nové nápady laskavého čtenáře (2000), Švédské stoly aneb Jací jsme (2000), Román pro ženy (2001), Báječná léta s Klausem (2002), Případ nevěrné Kláry (2003), Na dvou židlích (2003), Vybíjená (2004), Lekce tvůrčího psaní (2005), Báječný rok /Deník 2005/ (2006), Andělé všedního dne (2007), Krátké pohádky pro unavené rodiče (2007), Román pro muže (2008), Povídky o lásce (2009), Biomanželka (2010), Mafie v Praze (2011), Další báječný rok (2011), Mráz přichází z Hradu (2012), Můj život po životě (2013), Zpátky ve hře (2015), Biomanžel (2015), Muž a žena (2018).

FILMY

Báječná léta pod psa (1998), Výchova dívek v Čechách (1998), Román pro ženy (2005), Účastníci zájezdu (2006), Nestyda (2008), Případ nevěrné Kláry (2009), Román pro muže (2010), Svatá čtveřice (2012), Andělé všedního dne (2014).

NEJVÍCE PŘEKLÁDANÉ KNIHY

Báječná léta pod psa – Maďarsko, Nizozemí, Izrael, Chorvatsko, Německo, Srbsko a Černá Hora, Itálie, Dánsko, Slovinsko, Polsko, Bulharsko, Chorvatsko, Litva, Bělorusko.

Výchova dívek v Čechách – Izrael, Nizozemsko, Velká Británie, a USA, Francie, Chorvatsko, Rakousko, Německo, Itálie, Srbsko a Černá Hora, Dánsko, Španělsko, Litva, Bulharsko, Slovinsko, Finsko, Bělorusko, Polsko, Rumunsko.

Vybíjená – Slovensko, Rusko, Rakousko, Srbsko, Slovinsko, Chorvatsko, Bulharsko, Polsko, Maďarsko, Španělsko.

Účastníci zájezdu – Nizozemslp, Chorvatsko, Itálie, Slovinsko, Polsko.

ho zapomněl. A diváci se do kin hrnuli. Loni o Vánocích jsem z čiré ješitnosti přinutil dvě své dcery, aby se na to v televizi podívaly – a byl jsem opravdu rád, že se jim to líbilo, alespoň mi to říkaly... A když se ještě vrátím ke knize – už máme doma pouze jediný výtisk a ten rozhodně nikomu nepůjčím.

Následujícími knihami vaše hvězda strmě stoupala, vydával jste díla, jejichž popularita byla tak velká, že se prodalo sto tisíc i více výtisků ročně a zdálo se, že nic nemůže vaši kariéru zastavit...

Ano, tak to opravdu bylo, navíc podle mnoha mých knih byly natočeny i filmy, na které chodily statisíce diváků a další miliony je sledovaly v televizi. Jezdil jsem i dvacetkrát ročně na čtení, probíhaly autogramiády... Byl jsem takzvaně na vrcholu. A to se v těch letech mimochodem týkalo i mé fyzické kondice – vydržela mi až do padesátky, kdy jsem běžel půlmaraton a pak i maraton... Nepatřím ale k těm odvážným, až hazardujícím, lidem, kteří se pokoušejí zaběhnout maraton bez přípravy – já naopak hodně trénoval. O tom, že moje zdraví je pevné, mne definitivně přesvědčila i kompletní zdravotní

prohlídka... Můj život – včetně mého manželství – byl tenkrát opravdu sladký, nebe bylo bez mráčku...

Ale najednou se v roce 2012 objevil mrak v podobě prasklé aorty a váš život visel na vlásku... Můj přítel lékař tomu říká, že člověk může zničehonic zemřít z pevného zdraví...

Ano a ten vlásek byl fakt tenký. Skutečně to přišlo z čistého nebe. Vůbec jsem nechápal, jak se to mohlo vzhledem k mé tehdejší kondici a výše uvedeným zdravotním testům stát. Jedna z teorií je, že to byl neléčený zánět, který mohl vzniknout z nevléčené angíny či chřipky, a postupně pak zeslabil stěnu tepny, která následně praskla. Ale přesná příčina není a asi ani nikdy nebude známa. Přežil jsem, jenže můj život se z hodiny na hodinu změnil. Najednou byla sláva nepodstatná, po nějakém čase mne opustila manželka: v dobrém mé životní chyby zvládala, ve špatném už hůře... Byla to strašná léta, zvláště první tři roky. Podržela mne maminka, bráchové, kamarádi – ještěže mnozí bydlí hned v sousedství. Padl jsem na dno snad ve všech ohledech – manželství se rozpadlo, neměl jsem peníze... Dřív jsem

často obědval či večerel v nejluxusnějších restauracích – a najednou jsem si musel zvykat na donášku průměrného jídla v hliníkových kastrůlcích... Později mi ale nejvíc pomohla přítelkyně Monika. Jsme spolu dodnes.

Uběhlo více než šest let od uvedené události, jaký je v současné době váš zdravotní stav?

Beru stále všemožné léky a o moc víc už se to asi nezlepší. Kdybych to měl odhadnout v číslech: jsem na nějakých 80 procentech stavu před tou událostí. A to je vzhledem k tomu (jak už jsem se tuším zmínil), že to přežije jen jeden pacient z deseti, úspěch. Rouhal bych se, kdybych si stěžoval. Byla to trpká zkušenost, která mne dostala do tvrdé reality, ale samozřejmě bych se bez téhle životní lekce obešel. Snažím se i trochu sportovat, začal jsem zase běhat, ale na maraton už to asi nebude...

Vaše knížky se také překládaly do mnoha jazyků. Byl jste úspěšný i v zahraničí?

Jsem spisovatel, který prorazil především v českém prostoru, ale i tak byly moje knihy přeloženy do 22 jazyků včetně několika exotických, jako jsou hebrejšтина a makedonština. V angličtině mi vyšly čtyři knížky: Báječná léta pod psa, Výchova dívek v Čechách, Vybíjená a Mafie v Praze. Ale nejsem v zahraničí nijak známý autor – snad s výjimkou dvou zemí, Chorvatska a Německa. Nejúspěšnější v Německu byla již vzpomínaná Báječná léta pod psa – vyšly tam pozitivní recenze, měl jsem tam turné, dával rozhovory médiím. Jezdil jsem i do jiných zemí: byl jsem třeba ve Francii, v Británii, v Rakousku... Taky v Izraeli. Mou „srdeční zemi“ ovšem zůstalo Chorvatsko.

Malinko jste mne předběhl, právě jsem se vás chystal zeptat na země, kde se vám nejvíce líbí...

S tím Chorvatskem nepřeháním. Psal jsem tam Účastníky zájezdu, měl se i točit film v česko-chorvatské koprodukcii, ale nakonec z toho sešlo a natočili jsme si to sami. Mí rodiče byli v Chorvatsku na svatební cestě a je možné, i když tak úplně nevěřím, že to bylo právě tohle, co mou náklonnost k téhle zemi spustilo. Nicméně od první chvíle, kdy jsem Chorvatsko navštívil, jsem se do něj zamiloval. Mám tam i přátele. To ale neznamená, že se mi líbí jenom tam – ale pokud byste se mne zeptal na tři místa, která mám nejraději, tak je to Sázava, Praha a Hvar.

Se Sázavou je spojen váš život, ale především život vašich rodičů. Váš otec v Sázavě nějaký čas starostoval a teď si návštěvníci mají možnost prohlédnout i huť František, Centrum sklářského umění, která je s vaším otcem spojena...

Otci ve třiašedesáti diagnostikovali rakovinu slinivky břišní. Jak mnozí vědí, tenhle nádor se nedá operovat a konec přichází rychle – u otce to bylo během

půl roku. Snažili jsme se s maminkou a bratry tátou aspoň nepatrně rozptýlit: máma založila Nadaci Josefa Viewegha a z Evropské unie vydupala peníze na projekt revitalizace staré sklářské huti jménem František. Dělal to hlavně pro to, aby otec prožil poslední měsíce svého života nějak smysluplně a nemyslel jen na nemoc a umírání. Do přípravy otevření huti se dokonce stačil i aktivně zapojit – a ta krásně zrekonstruovaná huť je pro nás dneska takové vzpomínkové místo na tátou.

Po letech jste vydal román Muž a žena, na který byly různé kritiky. Jedno však bylo velmi pozitivní – psalo se, že máte stále nadhled a rozumíte ženám jako předtím. To vás muselo jistě potěšit...?

Tak tato věta samozřejmě ano, ale kritiky byly opravdu různé. Víte, já jsem byl na rozporuplné názory na své psaní dávno zvyklý už ve svém „minulém“ životě. Biomanžel a Muž a žena, to pro mě byly hlavně zkouška, jestli ještě dokážu napsat román nebo aspoň novellu... „Po aortě“ jsem totiž napsal jen tenký deníček Zpátky ve hře a knihu Biomanžel, což je sice román, ale zároveň přímo navazuje na předchozí Biomanželku – a mně šlo o to, jestli ještě umím napsat úplně novou věc. A že se to nakonec povedlo, je moje velké vítězství. Nemohu si dovolit napsat úplně špatnou knihu, to bych ztratil pracně vybudovaný kredit...

Takže se nabízí otázka, na co nového se mohou čtenáři v nejbližší budoucnosti od vás těšit?

Není to nic tajného. Odevzdal jsem do Euromedie povídkovou sbírku a pomalu končím i psaní fejetonů v Lidových novinách, které budou taky vydány i knižně. Protože nejde rozsahem o velká díla, zvažuje nakladatelství i možnost, že by obě zmiňované věci vyšly jako jedna kniha – ale uvidíme.

Náš rozhovor jsme vlakem začali, tak ho v tom duchu i skončeme. Využíváte jídelní či lůžkové vozy i v současné době?

VYUŽÍVÁM JÍDELNÍ VOZY CELKEM ČASTO. MIMOCHODEM: VELMI OCEŇUJI, ŽE SE NA TVORBĚ JÍDEL PODÍLEJÍ ZNÁMÍ ČEŠTÍ KUCHAŘI A COŽ JE ZŘEJMĚ I DŮVOD, ŽE SE DNESKA I VE VLAKU, RESPEKTIVE V JÍDELNÍM VOZE, DOBŘE NAJÍTE. RÁDI SI S KAMARÁDY CESTU VLAKEM TAKHLE UŽÍVÁME – NĚCO POJÍME I POPIJEME...

12.5. –
4.6.2019

f

Encephalopsis festivialis
{Encefálie housloplodá}

PRAŽSKÉ JARO PRAGUE SPRING

74. mezinárodní hudební festival / 74th International Music Festival

www.festival.cz

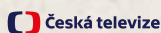
Za finanční podpory
Financial Support

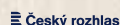
Partner festivalu
Festival Partner

Generální mediální partner
General Media Partner

Hlavní mediální partner
Main Media Partner

Mediální partner
Media Partner

INTERVIEW WITH MICHAL VIEWEGH

TWO LIVES OF MICHAL VIEWEGH

text: Aleš Pohořal, photos: David Turecký, archives

If you asked who the best-selling Czech writer is, the answer would be: Michal Viewegh. This successful and popular novelist and screenwriter, whose works have been translated into many languages, has had two lives, actually. He had lived the first one until the aortic rupture, which occurred seven years ago and was a complication that nine out of ten patients would not survive; his second life started after that event. Few people know that being a student he also worked as a conductor in JLV couchette cars.

As we have already mentioned your role as a conductor in the couchette cars operated by JLV, the company which this year is celebrating the 60th anniversary of its foundation, let me unusually start with this experience. What are your memories of that job?

Those were short, but exciting and unforgettable times. With a friend of mine I used to work part-time on the trains going to Bulgaria and it was a very nice summer job. This is not the case today, but at that time passengers 'lived' in the coaches like one big family making themselves at home, like in the living room or in the kitchen. They would have their food, girls would saunter along the coach wearing nothing but knickers, which was, of course, a pleasant sight, passengers would visit each other in their compartments, they would come round to each other for a coffee... This is not what people do nowadays, when everyone tries to be in private. At that time, I recall, when we looked at the passenger list, we tried to be in the coach with majority of women. Well, so called 'stag parties' were sometimes quite unpleasant. I remember such a pack from Ostrava that demolished our car equipment; taking into account that we had to clean up after them, you might understand why we preferred 'women's coaches'. But, of course, there was another reason too.

Your first book was the novella *Opinions on a Murder*. That was the moment of the beginning of birth of a successful writer...

But it was a long 'delivery'. I did not know then if readers would enjoy the book, I did not have a publisher, I had just nothing - only a couple of short stories in *Mladý Svět* magazine and a hundred-page novella *Opinions on a Murder*, which I had started writing. But if for an eighteen-year-old boy it was worth spending his vacation writing, it might have signaled something. In the end, readers liked the book, so my writer's career began. I just want to remind you that I wrote it on a typewriter ... And those who have experienced what it was like to correct the typos with small pieces of correction paper understand me; it was a very demanding, tedious matter. But this 'typewritten book' published by the Czechoslovak Writer publishing house launched my career.

And then *The Wonderful Years of Lousy Living* came out. The book was a huge success, as well as the film based on the book...

It is already an iconic film today. It was not only my book as the basis that contributed to its success but also excellent performance by Ondrej Vetchý, Libuše Šafránková and other actors; I would rather not list the others so as not to forget someone. The audiences flooded the cinemas. This year at Christmas, just to gratify my own ego, I forced my two daughters to watch the film on TV - and I was really

MICHAL VIEWEGH

Born in Prague on 31 March, 1962

Books (sold over one million copies)

Opinions on a Murder (1990), *The Wonderful Years of Lousy Living* (1992), *Thoughts of a Loving Reader* (1993), *Bringing Up Girls in Bohemia* (1994), *The Sightseers* (1996), *Tales of Marriage and Sex* (1999), *More Thoughts of a Loving Reader* (2000), *Smorgasbords or What We Are Like* (2000), *A Woman's Novel* (2001), *The Wonderful Years Under Klaus* (2002), *The Case of Unfaithful Klára* (2003), *Serving Two Masters* (2003), *Dodgeball* (2004), *The Creative Writing Lesson* (2005), *A Wonderful Year - a Diary for 2005* (2006), *Angels of the Everyday* (2007), *Short Fairy Tales for Tired Parents* (2007), *A Man's Novel* (2008), *Tales of Love* (2009), *Bio-wife* (2010), *The Mafia in Prague* (2011), *Another Wonderful Year* (2011), *The Bleak Castle of Prague* (2012), *My Life After Life* (2013), *Back in the Game* (2015), *Bio-husband* (2015), *A Man and a Woman* (2018).

Films based on the books

The Wonderful Years of Lousy Living (1998), *Bringing Up Girls in Bohemia* (1998), *A Woman's Novel* (2005), *The Sightseers* (2006), *The Shameless* (2008), *The Case of Unfaithful Klára* (2009), *A Man's Novel* (2010), *The Holy Quartet* (2012), *Angels of the Everyday* (2014)

The most translated books

The Wonderful Years of Lousy Living - Hungary, the Netherlands, Israel, Croatia, Germany, Serbia and Montenegro, Italy, Denmark, Slovenia, Spain, Poland, Bulgaria, Croatia, Lithuania, Belarus.

Bringing up Girls in Bohemia - Israel, the Netherlands, Great Britain, the USA, France, Croatia, Austria, Germany, Italy, Serbia and Montenegro, Denmark, Spain, Lithuania, Bulgaria, Slovenia, Finland, Belarus, Poland, Romania.

Dodgeball - Slovakia, Russia, Austria, Serbia, Slovenia, Croatia, Bulgaria, Poland, Hungary, Spain.

The Sightseers - The Netherlands, Croatia, Italy, Slovenia, Poland.

pleased that they liked it, at least it is what they said to me ... And, getting back to the book, we only have at home a single copy left and I am definitely not going to lend it to anyone.

As more books were coming out, your star was rising fast; you kept publishing your works, whose popularity was so great that hundreds of thousands of copies sold annually, and nothing seemed to be able to stop your career...

Yes, that was true indeed, moreover, many of my books were made into films, which were seen in the cinema by hundreds of thousands of people and watched by millions of viewers on television. I went to author readings twenty times a year, attended autograph sessions... As they say, I was on the top. By the way, that also referred to my physical

condition in those years,
which lasted until
my fifties,
when
I ran

a half

marathon and

then a marathon...

But I was not like those

brave risk-taking people who try to run a marathon without preparation - I trained a lot. A complete medical check-up also definitely convinced me that I was in good health... My life as well as my marriage was really sweet at the time and the sky above me was cloudless...

But suddenly a cloud in the form of aortic rupture appeared in 2012, and your life hung by a thread... A friend of mine, who is a doctor, says that one can suddenly die being in good health...

Yes, and the thread was really thin. It really came as a bolt from the blue. I did not understand how it could have happened considering my health condi-

tion at that time and the aforementioned medical examination. One theory is that it was untreated inflammation that could have arisen from an untreated angina or flu, which gradually had weakened the wall of the artery that consequently ruptured. But the exact cause is not known and will probably never be. I survived, but my life changed in a blink of an eye. Suddenly, the glory was irrelevant, after some time my wife left me: she had coped with my life mistakes in good times, but it became worse in bad times ... Those were terrible times, especially the first three years. People who supported me were my mother, my brothers, my friends, many of whom still live in my neighbourhood. I reached rock bottom in all respects: my marriage had collapsed, I did not have money ... Before, I would often have lunch or dinner in the most luxurious restaurants and suddenly I had to get used to home delivery of the average quality meals in aluminium containers... But later, it was my partner Monika who helped me the most. We are still together.

It has been more than six years since that event. What is your health condition like at present?

I am still taking various kinds of medication, and it is probably not going to be much better anymore. If I estimate it in figures, now my state of health makes up about 80 percent of the state before that event. And this is a success because, as I have already mentioned, only one patient out of ten survives. It would be a blasphemy if I complained. It was a bitter experience that got me into the tough reality, but of course I would have done without this life lesson. I am trying to do sports a bit, I have started running again, but I am unlikely to run a marathon anymore...

Your books have been translated into many languages. Have you been successful abroad?

I am a writer who broke through mainly in the Czech speaking environment, but my books have been translated into 22 languages, including several 'exotic' ones, such as Hebrew and Macedonian. Four of my books have been published in English: The Wonderful Years of Lousy Living, Bringing Up Girls in Bohemia, Dodgeball and The Mafia in Prague. But I am not such a well-known author abroad - maybe except two countries, Croatia and Germany. The most successful book in Germany was the already mentioned The Wonderful Years of Lousy Living: there were positive reviews, I toured the country, gave interviews in the media. I have been to other countries too. I have been to France, Britain, Austria... I have also travelled to Israel. Croatia, however, remained the 'country of my heart'.

You are a little ahead of me. I was just about to ask you which country you liked most.

Speaking about Croatia, I do not exaggerate. I wrote *The Sightseers* there. The film based on the book should have been made in the Czech-Croatian co-production, but eventually it was not and we made it ourselves. My parents went to Croatia on their honeymoon, and my affection for this country might have been triggered by this fact although I do not really believe it was the real reason. I fell in love with Croatia the first time I visited it. I also have friends there. That does not mean that Croatia is the only country that I like, but if you asked me about three places I liked best, they would be: Sázava, Prague and Hvar.

Sázava is connected with your life, but above all with your parents' lives. Your father was the mayor of Sázava for a while and now visitors have the opportunity to see František Glassworks, the Centre of Glass Art, which is connected with your father...

When my father was thirty-six, he was diagnosed with pancreatic cancer. As many people know, this type of tumour cannot be operated and the end usually comes fast – it was a six-month period for my father. My mum, my brothers and I tried to distract him, at least a little bit: mum founded the Joseph Viewegh Foundation and gained the money from the European Union for the project to revitalize the old glassworks called František. She did it mainly to make sure that my father spent the last few months of his life meaningfully, not just thinking about the illness and dying. He even got involved in the opening of the glassworks – and the beautifully refurbished glassworks is a sort of my dad's memorial for us today.

Years later you released the novel *A Man and a Woman*, critics' reviews to which were quite different. But one thing was very positive – they all said that you still had a detached look and understood women as you had before. You must have been really pleased, mustn't you?

This particular sentence did please me, of course, but the reviews were really different. You know, I had already been used to the contradictory views on my writing in my 'past' life. For me, *Bio-husband* and *A Man and a Woman* were mainly like a test proving if I was still able to write a novel or at least a novella... Between 'the aorta case' and these two books I had only written a thin diary *Back in the Game* and the book *Bio-husband*, which had been a novel in a way, though directly linked to the previous *Bio-wife*, so I was wondering if I could write a completely new thing. And eventually I managed, which was my great victory. I would not allow myself to write a totally bad book. If I did, I would lose a hard-built credit...

Od mládí měl Michal Viewegh vztah ke psům. V současné době má dva.

Michal Viewegh has loved dogs since his childhood. Now he has two dogs.

So, here is the question. What are the new works that readers can expect from you in the near future?

It is not a secret. I have handed over a collection of short stories to the Euromedia publishing house and I am slowly finishing writing the columns in the *Lidové noviny* newspaper, which will also be published as a book of collected newspaper columns. Because they are not large scale works, the publishing house also considers the possibility to publish both of these things in one book, but we will see.

We started our conversation taking about trains and we are going to end up in that spirit. Do you still use dining and couchette cars these days?

I USE DINING CARS QUITE OFTEN. BY THE WAY, I VERY MUCH APPRECIATE THE FACT THAT SOME WELL-KNOWN CZECH CHEFS HAVE BEEN INVOLVED IN CREATING THE MENUS, WHICH IS OBVIOUSLY THE REASON WHY NOWADAYS YOU CAN HAVE REALLY GOOD FOOD ON THE TRAIN, I MEAN IN THE DINING CAR. MY FRIENDS AND I THOROUGHLY ENJOY SUCH TRAIN JOURNEYS WHEN WE HAVE SOMETHING TO EAT AND DRINK...

HISTORIE, SOUČASNOST I PŘEKVAPENÍ PRO CESTUJÍCÍ

60 LET JLV

text: redakce, foto: archiv JLV, Bohumír Golda

Každé výročí je příležitostí k bilancování i k pohledu do budoucnosti. Zvláště pak, je-li to šedesátka, kterou slaví společnost JLV, s jejímiž službami se setkáváte především ve vlacích, ale nejen tam. O historii společnosti i jejích plánech do budoucna jsme hovořili s generálním ředitelem Bohumírem Bártou.

Společnost JLV slaví 60 let. Jak dlouho jste u společnosti vy a na jakých postech jste pracoval?

Do společnosti ČSD Jídelní a lůžkové vozy, nyní JLV, a. s., jsem nastoupil jako mladík v roce 1974, a tudíž mám také kulaté výročí – a to 45 let práce pro tuto společnost. Začínal jsem, jak už to bývá, od úplného začátku, pracoval jsem na úseku logistiky a vozil jsem zásoby do jídelních, lůžkových a lehátkových vozů. Když jsem poprvé přišel do práce, měl jsem velký problém dostat 50litrový sud piva na palubu vlaku – ano, již tehdy se ve vlaku čepovalo pivo. V té době jezdilo hodně zvláštních vlaků, zejména k Černému moři. K břehům moří západní Evropy bylo v rámci socialismu hromadné cestování vyloučené. Cesta k Černému moři trvala dvě noci, a tak s přípravou zásob byla spojena spousta práce.

Díky této fyzicky náročné práci jsem měl za pár měsíců docela slušně vypracovanou postavu, což by mi dneska asi málokdo věřil.

Později jsem s lůžkovými vozy jezdil jako stevard. Když jsem se oženil, byly dlouhé služební cesty na úkor rodiny, a proto jsem přijal místo v administrativě, kde jsem prošel řadou funkcí, až jsem před 24 lety dospěl k postu generálního ředitele společnosti.

Protože okruh vašich profesí spojených s JLV je velmi pestrý, můžete nejlépe posoudit, kam se posunuly nároky cestujících v tomto období?

Úplné začátky společnosti nemohu posoudit. Jak už jsem uvedl, do společnosti jsem nastoupil v době její patnáctileté existence, kdy ještě doznávaly možnosti cestování do západní Evropy díky otevřené politice tzv. pražského jara, především v roce 1968. Tehdy jsem se ještě setkával s kolegy, kteří na lůžkových vozech pracovali před druhou světovou válkou a pamatovali po jejím skončení i založení Družstva cestující veřejnosti (DCV), ze kterého po krátkém období fungování pod cestovní kanceláří Čedok vznikly Jídelní a lůžkové vozy v roce 1959. Služby ve vlaku si částečně udržely svůj patos exkluzivity, který měly ve vínku již v předválečných dobách ze slavné společnosti Wagon-lits, která byla tehdy v Evropě téměř majoritním provozovatelem. Servírování na stříbře bylo běžné nejen v restauračních vozech, ale i ve vozech lůžkových.

V 70. letech se kvalita měnila v kvantitu a sledovalo se především množství přepravených pracovníků na různé stavby socialismu nebo počty turistů směřujících do Sovětského svazu anebo k již zmíněnému Černému moři. Technické možnosti byly dané a to platí do dneška – kvalitou vozového parku, který měly tehdejší Československé státní dráhy k dispozici. Když jsem do firmy nastoupil, nebylo žádnou výjimkou, že ještě část jídelních vozů používala k vaření kamna na uhlí a v lednicích se používaly kostky surového ledu, neboť suchý – technický – led byl příliš drahý. Také v lůžkových vozech se dlouho topilo uhlím, prakticky až do ukončení přímého spojení mezi Prahou a Moskvou.

Při čtyřicetinách JLV se prezentovala společnost i na výstavě Gasnek v roce 1999 v Praze. In 1999, when JLV was celebrating its 40th anniversary, the company participated in the Gasnek Exhibition in Prague

Generální ředitel JLV Bohumír Bárta s bývalým prezidentem Václavem Klausem.
CEO of JLV Bohumír Bárta with former President of the Czech Republic Václav Klaus

Obecně lze říci, že nároky cestujících na prostředí a kvalitu služeb byly větší než v normální osobní dopravě. Jídelní a lůžkové vozy jsou prostě více než první třída. Tyto vozy jsou také výrobně i provozně dražší, proto každý dopravce pečlivě zvažuje jejich pořízení.

Velký ohlas měl váš „historický“ článek, v němž byly uvedeny různé skutečnosti, například vaření na sporáku pro stovky osob ve vlaku, měli jsme i ohlasy, že to ani není možné. Připomněl byste prosím několik zajímavostí z té doby?

Dříve byl velký problém s chlazením jídel a nápojů, neboť elektrické chladničky nebyly vždy spolehlivé a většina potravin i nápojů měla krátkou expirační

60 LET JE VÝZNAMNÉ VÝROČÍ NEJEN V ŽIVOTĚ ČLOVĚKA, ALE I V ŽIVOTĚ FIRMY. JE TO URČITÝ GENERAČNÍ PŘELOM.

dobu. Proto bylo nutno tomu přizpůsobit nabídku cestujícím, což nebylo vždy jednoduché, protože zásobování v době socialismu bylo jako věštění z křišťálové koule. V létě nebylo pivo, v zimě nebyla zelenina a k tomu ještě nebyl toaletní papír atd. Centrální plánování mělo svá specifika, dnes již těžko uvěřitelná.

Na druhé straně se muselo vše vyrábět ve voze, a tak paradoxně byly výrobky čerstvé a tím také chutné, samozřejmě za předpokladu, že kuchař byl v „dobré kondici“ a vlak jel dostatečně rychle, aby

S tímto nádobím se vařilo v minulém století i na jídelním voze.

These pots were used for cooking in dining cars in the last century.

měl krátký komín u kamen dostatečný odtaž spalin. Musím říci, že tehdejší kuchaři byli opravdoví kouzelníci, neboť na malé ploše sporáku o velikosti běžné domácí kuchyně museli vyrobit celodenní stravu i pro 400 lidí!

Opustíme však historii a podívejme se do současnosti. Udělali jste spoustu zajímavých věcí, například, že jídla ve vašich vozech garantují špičkoví kuchaři. Mohl byste tuto věc rozvést, případně připojit další zajímavé věci?

V posledních 20 letech došlo k výrazné změně především v denní dopravě. Zvýšení rychlosti vlaků typu EuroCity, Pendolino, RailJet také znamenalo nutnost zvýšení rychlosti při obsluze cestujících. Naštěstí nové technologie umožňující použití zchladených jídel umožnily tento problém vyřešit při zachování vysoké kvality, která má jednotné parametry. Nedochozí tedy k výkyvům jako dříve a cestující tuto změnu oceňují. Aby jídlo na palubě bylo vždy chutné a splňovalo i různé módní trendy, je nutná pečlivá příprava. Znamená to několikaměsíční práci kuchařského týmu, který vymýšlí nabídku jídel tak, aby její základ bylo možno připravit předem a dokončit je ve voze při zachování maximální kvality a čerstvosti použitých surovin.

Co zásadního chystáte do budoucnosti?

Naším hlavním zákazníkem jsou železniční dopravci, tedy v našem případě České dráhy, kteří mají služby pro cestující během cesty jako jeden z hlavních marketingových nástrojů. Snažíme se, aby jejich úvahy o dalším vylepšování služeb byly realizovatelné s ohledem na vozový park a jeho

technické možnosti. Naše společnost se také kromě kolejových aktivit rozvíjí v oblasti retailu na nádražích, v železničních i autobusových, ale např. i v nemocnicích. Výroba jídel pro cizí subjekty je dalším pilířem našich budoucích aktivit. V této souvislosti proto připravujeme rozsáhlou rekonstrukci prostor našich kuchyní.

Nenabízíte tedy služby jen ve vlaku, ale vaše dceřiné společnosti jsou vidět především na nádražích, ale nejen tam...?

Po změně režimu před třiceti lety se výrazně změnila i nabídka služeb. To se postupně dotklo i služeb spojených s cestováním. Moderní nádraží stejně jako v západní Evropě začala nabízet široký sortiment rychlého občerstvení a obchodů nabízejících zboží s sebou, anebo chcete-li „to go“ či „take away“.

To mělo a má samozřejmě vliv na poptávku ve vlaku. Proto jsme se v roce 1995 rozhodli vstoupit i na tento nepohyblivý, „stacionární“ trh a založili jsme dvě dceřiné společnosti JPServis a BK team. Hlavními produkty těchto společností jsou cestujícím jistě známé obchody PONT (Pohodlný Obchod Na Trase), MINIT, BIO POINT a BURGER KING. Rozšiřování o další značky jak vlastní, tak i franšizové, patří k širším strategickým záměrům JLV.

Kdy a jakým způsobem proběhnou oslavy vašeho výročí a co bude jejich součástí?

60 let je významné výročí nejen v životě člověka, ale i v životě firmy. Je to určitý generační přelom. Proto je pro nás důležité, aby manažeři z mladší generace byli více zapojováni do řídicích procesů. Práce v gastronomických společnostech na kolejích se nedá nikde vystudovat, musí se prostě „zažít“. Chceme si naše výročí připomenout především s našimi zaměstnanci, kteří mají velký podíl na tom, že se firma dožila tak vysokého věku. Proto budu rád, když si to společně v širším kruhu „rodiny JLV“ připomeneme.

Veřejnosti bychom chtěli toto výročí připomenout vydáním unikátní knihy Gastronomie na kolejích, která by měla obsahovat hodně dobových fotografií a také řadu vzpomínek pamětníků.

Rovněž připravujeme nějaké překvapení pro stále zákazníky a fanoušky, ale to je zatím pod „pokličkou“.

Upřímně řečeno mnozí cestující se domnívají, že patříte do skupiny Českých drah. Můžete krátce vysvětlit své postavení a spolupráci s ČD?

Do skupiny ČD de facto patříme díky akcionářské struktuře.

Společnost JLV, a. s., byla privatizována kuponovou metodou v roce 1992 a Českým drahám zůstalo necelých 40 % akcií, aby mohly vývoj společnosti ovlivňovat a také kontrolovat výši nákladů, což souvisí se zabezpečením dostupnosti těchto služeb cestujícím. Beze zbytku se tak naplnil privatizační projekt, který tehdejší ČSD předložily. ●

HISTORY, PRESENT AND A SURPRISE FOR PASSENGERS

60TH ANNIVERSARY OF JLV COMPANY

text: editors, **photos:** JLV archives, Bohumír Golda

Every anniversary is an opportunity to look back and to look to the future. Especially, if it is the sixtieth birthday celebrated by JLV, whose services you meet mainly on trains, but not only there. We talked about the history of the company and its plans for the future with Mr. Bohumír Bárta, the company CEO.

JLV is celebrating its 60th anniversary. How long have you been with the company and in which positions have you worked?

I joined the *ČSD Jídelní a lůžkové vozy* (Czechoslovak State Railways Dining and Sleeping Cars), now JLV, a. s., as a young man in 1974, and therefore I am also celebrating my milestone anniversary - 45 years of work for this company. I started, as it happens, from the very beginning: I worked in the logistics section and carried the supplies to the dining, sleepers and couchette carriages. When I first came to work, I had a big trouble getting a 50-liter beer barrel aboard the train - yes, draft beer was served on the train at that time already. In those days a lot of special trains were running, especially to the Black Sea. Mass travel to the seaside in Western Europe was excluded in the socialist times. The journey to the Black Sea lasted two nights, so a lot of work was connected with the preparation of supplies. Thanks to this physically demanding job, in a couple of months I had a pretty well worked out athletic body, which few people would guess today.

Historickou polní kuchyni si prohlédl i generální ředitel JLV Bohumír Bárta.

CEO of JLV Bohumír Bárta has taken a look at the historical field kitchen.

Later I worked as a steward in couchette cars. When I got married, such long business trips were to the detriment of the family, and that was why I took up administrative work, where I had gone through a number of positions before I made my way to the post of CEO 24 years later.

Because the range of your JLV-related jobs has been pretty varied, you are the person who can best judge how passengers' requirements have changed over the years.

I cannot judge the earliest days of the company. As I said, I joined the company when it had already existed for fifteen years, when the possibilities for travelling to Western Europe were still felt thanks to the open policy of the so-called Prague Spring, especially in 1968. At that time I was still meeting colleagues who worked in couchette cars before the World War II and they also remembered the founding of the DCV (Association of Public Travellers),

60TH ANNIVERSARY IS AN IMPORTANT MILESTONE NOT ONLY IN THE LIFE OF A MAN, BUT ALSO IN THE LIFE OF A COMPANY.

from which, after a short period of operation under the Čedok travel agency, JLV arose in 1959. The services on the train partly retained their pathos of exclusivity, which they had even in the pre-war times, having inherited it from the famous Wagon-lits company, which had been almost a major operator in Europe. Serving food on silverware was common not only in restaurant cars but also in couchette cars.

In the 1970s, the quality changed for quantity and we were mainly watching the masses of workers who were being transported to various socialist building sites or masses of tourists heading to the Soviet Union or to the already mentioned Black

Sea. The technical possibilities were given (just as they are today) by the quality of the trains which the Czechoslovak State Railways had at that time. When I joined the company, some of the dining cars were still using coal stoves for cooking and raw ice cubes were being used in the fridges, because dry technical ice was too expensive, and all that was not an exception. For a long time couchette cars were heated by burning coal, practically until the end of the direct connection between Prague and Moscow.

Generally speaking, passengers' requirements regarding the environment and quality of services were greater than in normal passenger transport. Dining and couchette cars are simply something more than first class. These types of cars are also more expensive in production and operation, so every transport company carefully considers their purchase.

Your 'historic' article telling about things like cooking on a stove for hundreds of people on the train had a great response. We also received some comments saying that it was just not possible. Could you please remind us of some of the interesting things of that time?

In the past, cooling food and beverages was a big issue because the electric refrigerators were not always reliable and most foods and drinks had a short expiration time. That was what our offers for passengers had to be adapted to, which was not always easy, because the supply in the time of socialism was like looking in the crystal ball. There was no beer in the summer, no vegetables in the winter and, moreover, there was no toilet paper, etc. Central planned economy had some specifics which are hardly believable nowadays.

On the other hand, everything had to be produced in the car, and so, paradoxically, the products were fresh and, thus, tasty, of course provided the cook was in 'good shape' and the train was running fast enough so that the short chimney could exhaust combustion products from the stove sufficiently. I must say that in those days our cooks were like real magicians because they had to make meals on the small surface of an ordinary home-size stove to cater 400 people for the whole day!

But let's leave the history and look at the present. You have introduced a lot of interesting things, for example, the meals served in your cars have the guarantee of the top chefs. Could you tell us more about this and maybe add some other interesting things?

In the last 20 years there has been a significant change especially in the day-time transport. Increasing the speed of EuroCity, Pendolino and Railjet trains also meant the need to increase the speed of serving passenger. Fortunately, new technologies for

using chilled foods have made it possible to solve this problem while maintaining high quality that has unified parameters. There are no deviations as there used to be before and passengers appreciate this change. Food on board must be always tasty and meet various fashion trends, therefore careful preparation is necessary. This means several months' work of the team of chefs, who make up a menu so that the dishes can be prepared in advance and then finished in the car while maintaining their maximum quality and freshness.

What fundamental steps are you going to take in the future?

Our main customer is the railway carriers, that is, in our case, České dráhy (Czech Railways), for whom providing passengers with services during their journey is one of the main marketing tools. We strive to make their consideration of further service improvements feasible with regard to the train fleet and its technical capabilities. In addition to the railway activities, our company has also been developing in the area of retail services at the railway and bus stations as well as in hospitals. Making food for other entities is another pillar of our future activities. In this context, we are preparing an extensive reconstruction of our kitchens.

So, trains are not the only place where you offer your services, are they? Your daughter companies

can be seen mainly at the railway stations, but not just there, right?

Since the change of the political regime thirty years ago, the range of our services has changed significantly. This has gradually affected the travel-related services too. The modern railway stations, similarly to those in Western Europe, have begun to offer a large assortment of fast food and convenience stores, where you can buy so called 'to go' or 'take away' food, and appeared widely. Of course, it has had an impact on the demand on the train. That is why we decided to enter this immobile, 'fixed' market in 1995, and founded two daughter companies - JPServis and BK Team. The main products of these companies are the well-known PONT (abbreviated Czech name which means 'Comfortable Shop on the Route'), MINIT, BIO POINT and BURGER KING. Expanding by adding other brands, as well as franchises, is one of JLV's wider strategic goals.

When and how are you going to celebrate the company's anniversary? What in particular are you preparing?

60th anniversary is an important milestone not only in the life of a man, but also in the life of a company. It is a certain generational turning point. Therefore, it is important for us that the younger generation of managers can be more involved in management processes. The processes in a gastro-nomic company that works on the rails in something that cannot be studied anywhere, it just has to be 'experienced'. First of all, we want to celebrate our anniversary with our employees, who have a great share in the fact that the company has reached such an old age. That is why I will be glad if we celebrate together, in the extended circle of the 'JLV family'. We would like to draw public attention to this anniversary with the publication of the unique book *Gastronomy on the Rails*, which should contain a lot of historical photographs and also a number of memories of contemporary witnesses. We are also preparing a surprise for our regular customers and fans, but we still keep it 'under our hat'.

To be honest, many passengers believe that your company belongs to the Czech Railways Group. Can you briefly explain your position and cooperation with ČD?

We are de facto a ČD group member due to the shareholder structure.

JLV, a. s., was privatized by voucher method in 1992, and about 40% of shares remained with Czech Railways so that they could influence the development of the company and also control the amounts of costs, which is connected with securing availability of the services provided to passengers. Thus, the privatization project proposed by the CSD at that time was fully implemented. ○

ROGER WILLIAMS: JLV JSOU PILÍŘEM IRCG

text: redakce, foto: archiv JLV

Pan Roger Williams je velkou osobností mezinárodní organizace IRCG, která sdružuje caterery na železnici. Bývalý prezident této organizace a dnes její čestný předseda nám poskytl rozhovor.

Mohl byste něco zajímavého říci našim čtenářům o aktivitách IRCG a kolik zemí je v této organizaci zastoupeno?

Členové IRCG poskytují palubní služby ve více než 20 zemích a jejich mateřské skupiny poskytují cestovní catering (například restaurace a kavárny na nádražích a na letištích) v dalších 40 zemích. Souhrnný nákupní rozpočet našich členů přesahuje jednu miliardu eur.

Naši členové se scházejí dvakrát ročně, aby mohli sdílet nápady a inovace v poskytování stravovacích služeb ve vlacích a ve věcech, jako jsou design vybavení, výzkum a vzdělávání.

Pořádáme také speciální soutěž o cenu Nejinnovativnějšího poskytovatele stravovacích služeb roku (cena MIC), jejímž vítězi se předává speciální cena vyrobená z krásného českého skla.

Společnost JLV se stala členem IRCG již před mnoha lety. Jaké je její postavení v této organizaci?

Společnost JLV vstoupila do IRCG v roce 1995 na konferenci v Londýně v Anglii. Byla to první východoevropská země, která se k nám připojila, a od té doby vždy hrála klíčovou, ovlivňující roli.

Pan Bohumír Bárta byl zvolen prezidentem roku 2003 a od té doby je pilířem našeho sdružení. Dnes je považován členy sdružení za „otce IRCG“ a plní speciální povinnosti člena výkonné rady odpovědného za finance. Jeho široce uznávaný osobní přínos pro celé naše odvětví se odráží na vývoji společnosti JLV, která se stává významnou společností v oblasti poskytování stravovacích služeb na železnici.

JLV získaly ocenění MIC při několika příležitostech, naposledy v roce 2018 za své nové stravovací služby využívající inovativní technologii konvektomatu.

Pan Petr Pospíšil ze společnosti JLV byl také zvolen viceprezidentem IRCG v roce 2018.

Roger Williams na slavnostním večeru IRCG.
Roger Williams at the IRCG gala dinner.

Jak často vy osobně využíváte služeb JLV?

Již mnoho let s potěšením cestuji na palubách velkého počtu vlaků Českých drah se službami JLV, a to jak v České republice, tak i v zahraničí – v Německu, Maďarsku a Rakousku.

Někdy šlo o služební cesty v rámci aktivit IRCG, když jsme prováděli audity služeb poskytovaných JLV, například ve vlacích Pendolino jedoucích přes Pardubice, nebo ve vlacích EuroCity do Prahy.

Při jiných příležitostech jsem byl na prázdninových cestách za svými přáteli v Ústí nad Labem nebo v Praze a jindy jsem překročil hranici a jel dále do Vídně.

V každém z těchto případů jsem byl ohromen profesionálním přístupem zaměstnanců JLV a vynikajícími standardy palubních služeb. Při cestách vlakem sedím nejraději v restauračním voze a vychutnám skvělý tradiční český oběd, který zapíjím studeným točeným pivem Pilsner! ●

ROGER WILLIAMS: JLV IS THE IRCG PILLAR

text: editors, photos: JLV archives

Mr. Roger Williams is a great personality of the IRCG international organization that brings together caterers on the railways. Being a former President of this organization and today its Honorary Chairman, he gave us an interview.

Could you please present to our readers IRCG activities + how many countries are represented in?

IRCG members provide on-board services in over 20 countries, and their parent groups provide travel catering (such as restaurant and cafes in stations and airports) in another 40 countries. Our members have a combined purchasing budget of more than €1 billion.

Our members meet twice a year to share ideas and innovations in the service of food and drink on-board trains and subjects such as equipment design, research and education.

We also run a special competition for the Most Innovative Caterer of the year (the MIC Award), with a special trophy made from beautiful Bohemian Glass awarded to the winner.

JLV has become an IRCG member long time ago. What is its position in this organisation?

JLV joined IRCG in 1995 at a conference in London, England. It was the first Eastern European country to join and has been a key influencer ever since.

Mr Bohumir Barta was elected President 2003 and has been a pillar of the association ever since. Today he is considered by members to be the “Father of IRCG” and maintains special responsibilities as member of the Executive in charge of finances. His personal contribution to the industry is well recognised, and this is reflected in JLV’s development, becoming a major company in rail catering.

JLV has won the MIC Award on several occasions, most recently in 2018 for its new meal services using innovative oven technology.

Roger Williams při předávání ocenění generálnímu řediteli JLV, a. s. Bohumíru Bártovi a řediteli pro obchod a marketing Janu Valešovi.

Roger Williams is handing over the award to the CEO of JLV Bohumír Bárta and the Sales & Marketing Director Jan Valeš.

Petr Pospíšil of JLV was also elected as Vice-President in 2018.

How often are you personally in contact with JLV services?

Over many years it has been my pleasure to travel on-board numerous Czech Railway’s trains that JLV cater, both within the Czech Republic and internationally in Germany, Hungary and Austria.

Sometimes this has been on official IRCG business, when we have been auditing JLV’s services, such as on the pendolino trains via Pardubice, or EuroCity trains to Prague.

On other occasions I have travelled as part of holiday journeys to see friends in Usti nad Labem or Prague, or across the border to Vienna.

On every occasion I have been impressed with JLV’s professional approach and excellent standards of on-board service, and my favourite pastime is to sit in the restaurant car and have a great traditional Czech lunch washed down by a cold draught Pilsner! ○

KOUSEK SVĚTA NA CESTĚ DO VÍDNĚ

text: Aleš Pohořal, Dan Noska, foto: Dan Noska

Do Vídně se může cestující dostat mnoha způsoby, ale ten nejlepší, jak potvrzují lidé z různých koutů světa, je vlakem, a jak dodávají, ještě lépe, pokud strávíte za cestu alespoň nějaký čas v jídelním voze. I když babička mi vždy říkala, že u jídla se nečte, hned, jak vstupujeme do jídelního vozu na trati Praha–Vídeň, cestující má otevřený Meridian.

„Čtu si u kafe, ale moc toho nestihnu, sotva tak přečíst rozhovor s paní Kubišovou... Takže až pojedu zpátky, tak to vypadá ještě alespoň na jeden článek.“ Než jsme se stačili zeptat na jeho jméno, opouští muž ve spěchu vlak. Málem nestačil v Pardubicích vystoupit.

To už je ale posádka vlaku v plné práci... Zatímco Jakub jako jediný chlap v posádce vyráží s „jídelním“ vozíkem, zpovídáme děvčata, na jejichž ladných křivkách spočine oko mužských cestujících a ti pak mají důvod pobýt v jídelním voze déle, než původně plánovali... „Sympatická obsluha, dám si ještě jedno

To už ale přistupují do vlaku další cestující, a tak si vybíráme jednoho na první pohled cizince. „Jsem z Iráku, do Vídně jezdím často. A určitě nevynechávám návštěvu jídelního vozu. Takže v pohodě si dám snídani a cesta mi lépe uběhne, jídlo je zde výborné, a ještě k tomu milá obsluha a hezké prostředí tu dotváří pěknou atmosféru,“ říká velmi dobrou češtinou.

Od dalšího z dotazovaných zní angličtina, ale kolegové z práce jsou z Česka a z Litvy. „Pracujeme v jedné firmě a do Vídně jezdíme často,“ říká český kolega. „Ale já jsem fanda železnice obecně a často vyrážíme s manželkou na výlety vlakem. Pochutnali jsme si zde na snídani a nyní ,dáme‘ ještě něco navíc.“ Jeho litevský kolega se přidává několika českými slovy: „Řízek a bramborový salát,“ říká, takže otázka, co mu chutná nejvíce, je zbytečná.

Na cestě zpět se trochu mění posádka jídelního vozu – za Kláru nastoupil Adam.

Naše pozornost se upírá k cestujícímu, který si jídlo evidentně užívá, o čemž svědčí jeho úsměv od ucha k uchu. „Jedu z Vídně do Brna a jezdívám tak často. Dávám si snad vše z jídelního lístku, všechno je tu tak dobré! Vždy si vybírám české jídelní vozy, v těch rakouských je to jídlo – mírně řečeno – o trochu níže. Doufám, že to nebudou u nás číst,“ říká Harald (foto vpravo nahoře).

Polykáme nejen jídlo, ale i další kilometry pro změnu se slovenskou partou. „Přiletěli jsme z Francie do Vídně a teď jedeme do Brna. A co nás Slováky zaujalo na jídelním lístku? No přece spišské párky!“ směje se jejich „mluvčí“ Martin. ●

Adam a Martina při cestě Vídeň – Praha
Adam and Martina on the Vienna-Prague train

jídlo,“ směje se Petr. Kdybych obsluhoval já, určitě by si dal maximálně tak vodu. „Jezdím a pracuji pro firmu od roku 2007, vyzkoušela jsem všechno a nyní už pracuji ze dvou třetin jako lektorka. Pokud jde o jídlo, tak nejvíce si cestující objednávají svíčkovou a řízek, ale hodně jsou oblíbená jídla ze sezonní nabídky. V zimě už byl třeba kaldoun, který mimochodem mám ráda i já,“ svěřuje se Martina. To Klára nemá tak dlouhou praxi, ale: „Práce tady mne baví, jezdím jako brigádnice, ale moc si to užívám.“

PIECE OF THE WORLD ON THE WAY TO VIENNA

text: Aleš Pohořal, Dan Noska, photos: Dan Noska

There are many possible ways to get to Vienna, but as people from all corners of the world confirm the best one is a train journey. They also add that it is even better if you spend at least part of this journey in the dining car. Even though my grandmother used to say that reading while eating was bad for me, once I enter the dining car of the Prague-Vienna service, I see a passenger holding an open issue of Meridian magazine.

'I'm reading it over my coffee, but there I haven't got enough time to read it all, just the interview with Marta Kubišová... So, I'll probably read one more article on the way back,' he says. And before we ask the man his name, he leaves the train in a hurry nearly missing Pardubice railway station.

The train crew is already working in full. While Jakub, the only man in the crew, is setting off with the 'food' trolley, we are talking with the girls, on whose graceful curves the male passengers' eyes rest; then these men have a reason to stay in the dining car longer than they initially planned... *'The servers are very pleasant, so I'll have another dish,' smiles Petr. Well, if I was serving him, he would probably have just some water. Martina, one of the servers, confides to us: 'I have been working for JLV since 2007 and have tried all kinds of jobs serving passengers on board, but now lecturing and training new employees make up two thirds of my work. Regarding food, passengers most often order sirloin with cream sauce or Wiener schnitzel, but dishes from our seasonal menus are also very popular. In the winter it was 'kaldoun' – creamy soup with mix of poultry, which, by the way, I like myself.' Although another server, Klára, does not have so much experience, she says: 'I'm enjoying my work here; it's a part-time job, but I like it very much.'*

Slovenská parta přiletěla z Francie do Vídně a odtud pokračovala v jídelním voze do Brna. A group of Slovaks flew from France to Vienna and from there went to Brno in the dining car.

As more passengers are boarding the train, we choose one of them, who looks like a foreigner, and ask him for a short interview. *'I'm from Iraq. I often travel to Vienna. And I certainly never leave out a meal in the dining car. There, I make myself comfortable and have breakfast, thus, the journey seems shorter. The food is delicious. Moreover, the nice servers and beautiful environment together create great atmosphere,' he says in very good Czech.*

We ask another person, who only speaks English, but his colleagues are from the Czech Republic and Lithuania, so we turn to them. *'We work in the same company and often travel to Vienna,' says his Czech co-worker. 'But I am keen on railways in general, so my wife and I often go on trips by train. We have already treated ourselves to the breakfast and now we are going to have something else.' His Lithuanian colleague joins our conversation by adding a few words in Czech: 'Schnitzel with potato salad'. Thus, the question what he likes best becomes unnecessary.*

On the way back the dining car crew changes a little – Klára is alternated by steward Adam.

Our attention is drawn to a passenger who is obviously enjoying his meal, which is proven by his ear-to-ear smile. *'I'm travelling from Brno to Vienna and this is what I often do. I have probably tried all the dishes on the menu, everything is so good here! I always choose Czech dining cars as the meals in the Austrian ones – to put it mildly – are of a bit lower level. Hopefully, nobody will read this in my country.'*

We 'swallow' not only the food, but also some further kilometres – this time, for a change, with a group of Slovaks. *'We have flown from France to Vienna and now going to Brno. What can capture the Slovaks' attention on the menu? Spišské sausages of course!' laughs Martin, the group's 'spokesman'. ○*

Praha:kultura

Vydejte se za kulturou!

60 hudebních a tanečních klubů, 80 divadel, 30 kin a přes 200 muzeí a galerií; megakoncerty světových hvězd, velkolepé výstavy nadnárodního formátu, prestižní festivaly vážné i populární hudby, interaktivní expozice, virtuální prohlídky, videomappingy, rozmanité open-air projekty, autorská čtení, sochařské instalace, nezávislé designové přehlídky... a ještě mnoho dalšího najdete v Praze! Jak se v tom množství zorientovat a co přesně si vybrat? Přijďte si pro zbrusu novou brožuru Praha:kultura a nechte se inspirovat.

Prague.eu

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

Prague
City Tourism

Praha:emoce

Prague:culture

Dive into Prague's rich culture!

60 music and dance clubs, 80 theatres, 30 cinemas, and more than 200 museums and galleries; mega-concerts of the world's biggest stars, great international exhibitions and prestigious festivals of classical and popular music; interactive displays, virtual tours, video-mapping, various open-air projects, readings, sculptural installations, independent design shows... and much more you can enjoy in Prague! But how to choose in this bulk of possibilities? Pick up the brand new brochure **Prague:culture** and get inspired.

Prague.eu

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

Prague
City Tourism

Prague:emotion

VÍDEŇ NABÍZÍ NĚCO
PRO KAŽDÉHO, PRO
VŠECHNY CHUTĚ.

Palác Hofburg ve Vídni
Hofburg Palace in Vienna

VÍDEŇ JE ZAJÍMAVÁ I MIMO CENTRUM

text: redakce, foto: pixabay.com, © Stadt Wien/PID, fotograf David Bohmann

V našem seriálu o evropských městech, ve kterých oslovujeme jejich nejvyšší představitele, jsme se tentokrát dostali vlakem do Vídně. Podívejme se tedy na hlavní město Rakouska očima jeho starosty Michaela Ludwiga, kterého jsme požádali o rozhovor.

Mnoho průzkumů považuje Vídeň za jedno z nejlepších měst pro život na světě. Jak vidíte vaše město z tohoto úhlu pohledu?

Jsem samozřejmě velmi šťastný, že se Vídeň řadí mezi nejlepší města po celém světě. Nejdůležitější pro mě však jako pro starostu je, že občané jsou spokojeni a že bydlí a pracují ve městě, kde se dobře žije.

Váš předchůdce úspěšně držel otěže města 24 let. Není snadné následovat jeho kroky, protože občané to budou vždy porovnávat. Jaké jsou vaše vize a nejdůležitější plány?

Sociální soudržnost je pro mě velmi důležitým tématem. Vídeň se nesmí stát městem se dvěma rychlostmi. Nikdo by neměl zůstat pozadu. Chci, aby Vídeň byla městem, ve kterém má každý stejnou příležitost žít naplněný život. Je proto nezbytné, aby každý měl přístup k nejlepšímu možnému vzdělání, počínaje mateřskou školou, a to včetně dalšího celoživotního vzdělávání současně se zaměstnáním. Každý, kdo v našem městě potřebuje pomoc, by měl tuto pomoc dostat. Všechno, co děláme, je založeno na principu vzájemného respektu. Protože je to jediný způsob, jak společně žít ve velkém městě.

Jak jste spokojen s ubytováním a stravou pro turisty ve Vídni? Změnil byste něco ve struktuře hotelů a hostelů? Jaké typické vídeňské jídlo byste doporučil turistům?

Máme ve Vídni dobrou kombinaci různých typů ubytování pro turisty. Současný počet nocí strávených turisty ve vídeňských ubytovacích zařízeních ukazuje, že město je atraktivní lokalitou a že turisté jsou s touto kombinací spokojeni. Počty návštěvníků dosáhly v roce 2018 rekordních hodnot: v loňském roce bylo zaznamenáno 16,5 milionu přenocování, což bylo o 6,3 % více než v předchozím roce. A to je také důležité: Vídeňanům nevadí velký počet návštěvníků v našem městě. Nedávné průzkumy ukázaly, že 94 % obyvatel Vídně má pozitivní postoj k turistům.

Pokud vím, neexistuje jiné město, které by mělo vlastní kuchyni pojmenovanou po něm, ale Vídeň má vídeňskou kuchyni. Doporučuji vám zkusit její širokou škálu. Zejména návštěvníci z České republiky mohou zjistit, že česká kuchyně rozhodně ovlivnila kuchyni vídeňskou.

Michael Ludwig, první muž hlavního města Rakouska.

Michael Ludwig, the head of Austria's capital

Praha Karla IV. – středověké město

Multimediální expozice

Dům U Zlatého prstenu

Týnská 630/6

Praha 1 – Staré Město

Otevřeno: út–ne 9–20 hod.

Úvod expozice je zaměřen na urbanismus pražského území a jeho proměnu ve 14. století, v době panování Karla IV. a lucemburské dynastie. Druhá část pak přibližuje život středověkých obyvatel města. Dominantou je videomapping modelu Karlova náměstí. Další vizualizace připomínají důležitost řeky, brodů a mostů a způsoby řízení pražského souměstí.

MUZEUM
HLAVNÍHO
MĚSTA
PRAHY

www.muzeumprahy.cz

Velké množství cestujících využívá každý den osm vlaků ČD, které jezdí z České republiky do Vídně. Jaký je váš názor na železniční dopravu a dopravu obecně? A co Vídeň a její obyvatelé a hosté očekávají v tomto kontextu v krátkodobé a střednědobé perspektivě?

Již mnoho let se zaměřujeme především na veřejnou dopravu ve Vídni. Máme hustou síť hromadné dopravy zahrnující linky metra, tramvají a autobusů. Každá čtvrt ve Vídni je napojena na síť metra. K dispozici je také atraktivní roční průkaz městské hromadné dopravy, jehož cena vychází na pouhé jedno euro za den. Kromě toho nepřetržitě rozšiřujeme již existující síť hromadné dopravy.

Existují nějaké stavební projekty v jiných oblastech?

Vídeň je rozvíjející se město s téměř dvěma miliony obyvatel, takže se tu stále uskutečňují rozsáhlé stavební projekty. Seestadt Aspern je například velkým

Sacher. Dort, sladký symbol Vídně.
Sacher cake, the sweet symbol of Vienna.

městským developerským areálem, který si získal celosvětový zájem. V několika fázích výstavby vybudujeme vysoce kvalitní bydlení pro více než 20 000 lidí a také jsme v tomto areálu vytvořili téměř stejný počet pracovních míst. Tato městská část je budována v rámci trvale udržitelného rozvoje, na základě inovativních koncepcí a kombinuje vysoce kvalitní bydlení s dynamickým hospodářským růstem. Abych uvedl další příklad, v lednu 2019 jsme zahájili stavební projekt velké arény pro 20 000 návštěvníků.

Jaké jsou vaše vztahy s Českou republikou?

Vídeň a Praha mají dlouholeté blízké vztahy. Probíhá živá výměna v oblasti kultury a cestovního ruchu,

VÍDEŇ SE ŘADÍ MEZI NEJLEPŠÍ MĚSTA PO CELÉM SVĚTĚ

stejně jako úzká spolupráce mezi městskou správou Vídně a Prahy. Pro mne jako starostu jsou tyto tradičně blízké vztahy také velmi důležité.

Téměř každý z nás má ve svém městě oblíbené místo, které nemusí být známo mnoha lidem nebo které není uvedeno v turistických průvodcích. Máte ve Vídni takové oblíbené místo, kam si chodíte odpočinout? A která méně známá místa byste doporučil našim čtenářům, kteří Vídeň navštíví?

Jako starosta Vídně mám samozřejmě rád každé místo v mém rodném městě. Mám ale tip pro turisty, kteří přicházejí do Vídně: podívejte se na místa mimo typické turistické zóny. Vídeň má co nabídnout i mimo centrum města. Existuje mnoho zelených pásem a je tu například ostrov na Dunaji (Donauinsel). Stojí za to vidět město jako celek.

Toto vydání časopisu bude k dispozici pro cestující v restauračních a lůžkových vozech se servisem společnosti JLV od března do května. Které akce probíhající v této době ve Vídni byste doporučil našim čtenářům?

Vídeň nabízí něco pro každého, pro všechny chutě. Výstava děl malíře Oskara Kokoschky v Muzeu Leopold, která probíhá od dubna do července, představuje milovníkům umění komplexní retrospekci jednoho z nejvýznamnějších umělců 20. století. Vyhlášená Vídeňská státní opera po celý rok oslavuje 150. výročí svého založení řadou akcí, z nichž jedna bude pořádána 26. května ve veřejných prostorech v blízkosti opery. Sportovní nadšenci mají v našem městě četné příležitosti. Vídeňský maraton se koná 7. dubna a je součástí kalendáře pro tisíce běžců. Především jeho trasa prochází nejkrásnějšími památkami města. Průvod Europride se koná ve Vídni v prvních dvou týdnech června, kdy naše město mává duhovou vlajkou a soustřeďuje se na svůj kosmopolitní charakter, který má prostor pro každého. Turisté, kteří mají zájem o historii, by měli navštívit výstavu Das Rote Wien (Červená Vídeň). Koná se ve Vídeňském muzeu MUSA a uvádí dynamická a experimentální léta ve vídeňské městské politice od roku 1919 do roku 1934, kdy byly položeny důležité základy pro dnešní úspěšnou politiku v oblasti bydlení, sociální péče, zdravotnictví a vzdělávání ve Vídni. Ten, kdo se chystá do Vídně na poslední chvíli, by měl navštívit stránky www.wien.info, kde najde v on-line databázi událostí tisíce tipů a nápadů.

Děkujeme vám za čas a odpovědi! ○

Užijte si kancelář v 1. třídě

*V novém interiéru
vlaků Pendolino*

www.cd.cz

České dráhy
Národní dopravec

Palmový skleník s krásnou zahradou
Palm house with a beautiful garden

VIENNA IS INTERESTING EVEN OUTSIDE THE CENTRE

text: editors, **photos:** pixabay.com, © Stadt Wien/PID, fotograf David Bohmann

Within our series about European cities, in which we appeal to their highest representatives, this time the train took us to Vienna. So let's look at the capital of Austria through the eyes of Michael Ludwig, the city Mayor, who we asked for an interview.

Many surveys rank Vienna as one of the most liveable cities worldwide. How do you see your city from this perspective?

I am, of course, very happy that Vienna ranks among the best cities worldwide. However, the most important thing for me as the mayor is that the citizens are happy and that they live and work in a liveable city.

Your predecessor successfully held the reins of the city for 24 years. It is not an easy task to follow in these footsteps because the citizens will always make comparisons. What are your visions and the most important plans?

Social cohesion is a very important topic for me. Vienna must not become a two-speed city. No one should be left behind. I want Vienna to be a city where everyone has the same opportunities to live a fulfilled life. It is therefore necessary that everyone has access to the best possible education, starting in kindergarten and including further training alongside

a job later in life. Everyone who needs help should get this help in my city. Everything we do is based on the principle of mutual respect. Because this is the only way to live peacefully together in a big city.

How satisfied are you with accommodation and food for tourists in Vienna? Would you change anything about the hotel and hostel structure? What would be a typical Viennese meal you would share with a tourist?

We have a good mix of different types of accommodation for tourists in Vienna. The current number of overnight stays shows that Vienna is an attractive location and that tourists are happy with this mix. In 2018, visitor volumes hit a record: 16.5 million overnight stays were recorded last year, which was a 6.3 percent increase compared to the year before. And what matters too: the Viennese do not mind the large number of visitors in our city. Recent surveys have shown that 94 percent of the Viennese have a positive attitude towards tourists.

As far as I know there is no other city that has its own cuisine named after it but Vienna has the Viennese cuisine. I highly recommend you try its wide variety. Visitors from the Czech Republic, in particular, may find that the Bohemian cuisine has certainly influenced the Viennese cuisine.

A large number of passengers use the eight ČD trains that run from the Czech Republic to Vienna every day. What is your opinion about rail transport and transport in general? And what can Vienna and its citizens and guests expect in this context in the short and medium term?

We have been putting a focus on public transport in Vienna for many years. We have a dense public transport network of underground lines, tramways and buses. Every district in Vienna is connected to the underground line network. There is also an attractive annual pass for local public transport that costs just one euro per day. In addition, we expand our public transport network continuously.

Are there any construction projects in other areas?

Vienna is a growing city with almost two million inhabitants so there are always some large construction projects underway. Seestadt Aspern, for example, is a large urban development area that has drawn worldwide interest. In several construction phases, we have been building high-quality housing for more than 20,000 people there and have created

Část známého obřího kola v Prateru
Part of the well-known Giant Ferris Wheel in Prater

nearly as many jobs in the area. This sustainable urban area is being built on the basis of innovative concepts and combines high-quality living with dynamic economic growth. In January 2019 we initiated a construction project for a big arena for up to 20,000 visitors, to name another example.

How are your relations to the Czech Republic?

Vienna and Prague have longstanding close rela-

tions. There is a lively exchange in the areas of culture and tourism as well as close cooperation between the city administrations of Vienna and Prague. These traditionally close relations are also very important for me as the mayor.

VIENNA RANKS AMONG THE BEST CITIES WORLDWIDE

Nearly every one of us has a favourite place in their city that may not be known to many people or not mentioned in tourist guides. Do you have such a favourite place in Vienna where you go to relax? Or which lesser-known places would you recommend to our readers who come to visit Vienna?

As mayor of Vienna I do, of course, like every place in my hometown. But I have a tip for tourists who come to Vienna: take a look at places outside the typical tourist zones. Vienna also has a lot to offer outside the city centre. There are many green spaces and the Danube Island, for example. It is worth seeing the city as a whole.

This issue of our magazine will be available for passengers in the restaurant and sleeping cars of the JLV trains from March to May. Which events in Vienna would you recommend to our readers during that time?

Vienna offers something for all tastes. The Kokoschka Exhibition at the Leopold Museum, which runs from April to July, presents art lovers with a comprehensive retrospective of one of the most important artists of the 20th century. The renowned Vienna State Opera is celebrating its 150th anniversary with a number of events all year long, on 26 May even in the public spaces near the opera house. Sports enthusiasts have numerous opportunities in our city. The Vienna Marathon takes place on 7 April and is a fixture in the calendar for thousands of runners. Above all, the route passes the city's most beautiful sights. The Europride takes place in Vienna in the first two weeks of June when our city waves the rainbow flag and focuses on its cosmopolitan character that has room for everyone. Tourists who are interested in history should visit the exhibition "Das Rote Wien" (Red Vienna). It is presented at the Wien Museum MUSA and examines the dynamic and experimental years in the Viennese municipal politics from 1919 to 1934 when the important foundations were laid for today's successful housing, social, healthcare and education policies in Vienna. Last minute visitors should go to www.wien.info to find thousands of tips and ideas in the online event database.

Thank you for your time and answers! ○

ČERVENÝ KŘÍŽ SLAVÍ 100 LET

text: redakce, foto: archiv ČČK

Málokterou organizaci zná většina lidí ve světě. Jednou z těch, které vešly do povědomí lidí na planetě, je určitě Červený kříž. Ten Československý, nyní Český, slaví letos sto let. Při té příležitosti jsme požádali o rozhovor prezidenta ČČK doc. RNDr. Marka Jukla, Ph.D.

Červený kříž slaví letos významné výročí. Mohl byste pro naše čtenáře zmapovat klíčové body z historie této organizace?

Červený kříž na našem území působí déle, loni to bylo již 150 let. To však bylo ještě v rámci rakouského mocnářství. Samostatná národní společnost Červeného kříže však mohla vzniknout až v rámci samostatné republiky. Československý červený kříž vznikl záhy po 28. říjnu 1918, konkrétně 6. února 1919, kdy prezident Masaryk oficiálně jeho vznik schválil a jmenoval do jeho čela Alici Masarykovou coby „předsedkyni zakladatelku“.

Mám-li uvést další význačné body z historie onoho století Československého a Českého červeného kříže, je samozřejmě obtížné vybrat takové, aby se do tohoto článku vešly. Uvedu tedy jen některé a těžko říci, zda jsou to ty nejvýznamnější...

1921 – zaveden tzv. Mír Červeného kříže, který byl připomínkou obětí válek a byl slaven na Bílou sobotu. Myšlenka byla na mezinárodní úrovni převzata a transformována v dnešní Světový den Červeného kříže (8. květen).

1925 – založení Automobilní záchranné služby ČČK – předchůdkyně dnešní Zdravotnické záchranné služby.

1931 – založení Dětské odborné léčebny Bukovany, která funguje dodnes a nese jméno Charlotty G. Masarykové.

1940 (5. srpna) – německá okupační správa násilně rozpustila Červený kříž v Čechách a na Moravě. Řada jeho příslušníků byla zatčena i popravena, zkonfiskován byl i jeho majetek v hodnotě 780 milionů současných korun

1940 (1. září) – založen ČSČK v exilu, při londýnské vládě, a organizoval pomoc čs. zahraničním vojákům na Západě i na Východě. Jeho čestnou předsedkyní byla Hana Benešová.

květen 1945 – ČSČK poskytuje zdravotnickou pomoc během Květnového povstání a podílí se na likvidaci tyfové epidemie v Terezíně.

1946 – Pátrací služba ČSČK vyřizuje 414 000 žádostí o pátrání po nezvěstných.

1949 – ČSČK se zapojuje do nově vzniklé Národní transfuzní služby.

1952 – znárodněna byla Zdravotní záchranná služba ČSČK – síť 392 stanovišť a 804 sanitních automobilů, rovněž tak znárodněna zdravotnická a sociální zařízení ČSČK i sociální a zdravotnické školy ČSČK.

1956 – první soutěže dětí v poskytování první pomoci (tradice trvá dodnes).

1960 – zahájena výchova k bezpříspěvkovému dárcovství krve.
1961 – v Praze zasedá Rada delegátů a Rada guvernérů Mezinárodního ČK – schváleny byly základní principy ČK + vyhlášeno druhé moto Mezinárodního ČK Humanitou k míru.
1983 – poprvé udělena medaile za záchranu života.
1992 – obnovena profesionální domácí ošetrovatelská péče ČSČK Alice.
1993 – rozdělení ČSČK – v České republice se z něj stává Český červený kříž.
1994 – návrat předsedkyně zakladatelky – uložení urny s ostatky Alice Masarykové do rodinného hrobu v Lánech.
1997 – ČČK zasahuje při rozsáhlých povodních na Moravě (pomoc v číslech: 2900 aut – 9000 tun pomoci, 565 mil. Kč, přímá finanční pomoc postiženým, postaveno 67 „povodňových domků“, pět Domů s pečovatelskou službou, obnoveno obydlí 168 rodin).
2002 – ČČK zasahuje při rozsáhlých povodních v Čechách (3463 aut, 2395 tun pomoci – 331 milionů Kč – postaveno/opraveno přes 80 objektů).
2016 – ČČK veze první humanitární pomoc ze zemí EU přímo do srdce Sýrie.

Co všechno zajišťujete a co je podstatou vaší činnosti?

Paleta činností ČČK je velice široká, ostatně jako u každé ze 191 národních společností, které tvoří Mezinárodní červený kříž. Mají totiž reagovat na potřeby obyvatel v oblasti sociální, zdravotní a humanitární.

Naše činnost tak zahrnuje provozování šesti desítek sociálních a zdravotnických zařízení (včetně Dětské odborné léčebny Ch. G. Masarykové, bydlení pro seniory, zařízení paliativní péče, domácí ošetrovatelské péče, ale též azylových domů). Lidé jistě

Kurzy první pomoci pomáhají zachraňovat lidské životy.
 First aid courses help to save human lives.

znají naši činnost v oblasti výuky první pomoci, s níž ročně seznámíme na 50 tisíc lidí včetně dětí. Jistě jste zaznamenali naše zdravotníky na různých sportovních anebo kulturních akcích. Propagujeme bezpříspěvkové dárcovství krve, pořádáme ozdravné pobyty pro děti, pobyty pro seniory. ČČK dále šíří znalost Ženevských úmluv a humanitárních principů. V neposlední řadě se připravujeme na poskytování pomoci při katastrofách nebo válkách – v tom druhém případě nyní našťestí jen směrem do zahraničí. Pro jednotlivé typy činností kromě stálých zaměstnanců si také školíme a cvičíme dobrovolníky.

Jaký je zájem o práci v Červeném kříži? Uvítali byste do svých řad více členů i dobrovolníků? Co musí udělat zájemce o práci ve vaší organizaci?

Asi nebude překvapením, když řeknu, že zájemci o práci v ČČK jsou stále vítáni. Potřebujeme totiž mít kromě stálých zaměstnanců širokou „zásobu“ členů a dobrovolníků, protože v případě mimořádných událostí potřeba naší pomoci razantně vzrůstá. Ale práce pro dobrovolníky je dost i v „normální době“ – zapojit se mohou do všech činností, které jsem jmenoval – od výuky první pomoci, zdravotnických asistencí až po sociální činnosti. Je dobře, pokud

ČESKOSLOVENSKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ VZNIKL ZÁHY PO 28. ŘÍJNU 1918, KONKRÉTNĚ 6. ÚNORA 1919.

zájemce o naše činnosti již nějaký profesní základ v některé oblasti má, ale vůbec to není podmínka – máme systém vnitřního vzdělávání a dokážeme si dobrovolníky vychovat. Kontakty nalezne zájemce na webu www.cervenkykruz.eu anebo může použít e-mail hcipomahat@cervenkykruz.eu.

K vašemu výročí vychází kniha... Co dalšího chystáte pro veřejnost v rámci „stoletých“ oslav?

Dá se říci, že nabídka je pestrá, od reprezentačního plesu přes outdoorové akce, v rámci kterých se může veřejnost blíže seznámit s naší činností, až po výstavu, které mapují naši historii. Zajímavostí je také emise stříbrné mince v hodnotě 200 Kč.

Jaká byla vaše cesta do funkce prezidenta?

Do Červeného kříže mne přivedla rodinná tradice, především osobnost mého otce, který kromě povolání lékaře věnoval spoustu času a sil právě práci v ČSČK a později v ČČK. Svou profesí jsem jej sice nenásledoval, ale Červený kříž jsem díky němu poznal zevnitř a vstoupit do něj jsem pokládal za samozřejmé. To byl ten rozhodující krok na mé cestě, na kterou se ptáte. ○

RED CROSS CELEBRATING 100TH ANNIVERSARY

text: editors, **photgos:** ČČK archives

There are only a few organizations in the world that most people know. One of those which people on the planet bear at the subconscious level is definitely the Red Cross. This year the Czechoslovak Red Cross, now the Czech Red Cross (ČČK), is celebrating its 100th anniversary. On this occasion, we asked Dr. Marek Jukl, Ph.D., President of the ČČK, to give us an interview.

The Red Cross is celebrating an important milestone anniversary this year. Could you tell our readers about the key points in the history of this organization?

Actually, the Red Cross has been operating in our country for a longer period: last year it was already 150 years. Although it started within the Austrian monarchy, the independent national Red Cross society could only be established within the independent republic. The Czechoslovak Red Cross was founded soon after 28 October 1918, namely on 6 February 1919, when President T.G. Masaryk officially approved its establishment and appointed Alice Masaryk as the 'Chairperson and Founder'.

If I am to mention other significant points in the history of the hundred years of the Czechoslovak Red Cross and the Czech Red Cross, of course, it is very difficult to choose the appropriate number of facts so that they can fit in this article. So let's just take some events although it is hard to say if they are the most important...

1921 – introduction of so-called Peace of the Red Cross, which was a reminder of the victims of the wars and was celebrated on White Saturday. The idea was taken over at the international level and

transformed into the international World Red Cross Day celebrated on 8 May.

1925 – establishment of the Automobile Rescue Service of the Czechoslovak Red Cross (ČSČK) – the predecessor of today's Emergency Medical Services.

1931 – foundation of the Children's Specialized Sanatorium in Bukovany, which still works today and bears the name of Charlotte G. Masaryk.

1940 (5 August) – the German occupation administration violently dissolved the Red Cross in Bohemia and Moravia. Many of its members were arrested and executed; its property worth 780 million crowns was confiscated.

1940 (1 September) – foundation of the ČSČK in exile at the Czechoslovak government-in-exile in London, which organized the assistance for Czechoslovakia's soldiers fighting abroad, both in the West

and in the East. Hana Benešová was its Honorary Chairperson.

May 1945 – the ČSČK provides medical assistance during the Prague Uprising and is involved in the elimination of typhus epidemic in Terezín Fortress.

1946 - The Inquiry Service of the ČSČK handles 414,000 searches for missing persons.

1949 - the ČSČK participates in the newly established National Blood Transfusion Service.

1952 – nationalization of the Czechoslovak Emergency Medical Services – a network of 392 stations and 804 ambulance cars, as well as nationalization of the ČSČK medical and social facilities and the ČSČK social and medical schools.

1956 - first Children's First Aid Competitions (the tradition continues until today).

1960 – launch of non-remunerated blood donation educational programme.

1961 - Council of Delegates and Board of Governors of the International Red Cross met in Prague, where the basic principles of the Red Cross were approved and the second motto of the International Red Cross 'With Humanity, Towards Peace' was proclaimed.

1983 - a medal for saving life was awarded for the first time.

1992 – Alice, the professional home care nursing service of the ČSČK, was restored.

1993 – split of the Czechoslovak Red Cross, establishment of the independent Czech Red Cross (ČČK) in the Czech Republic.

1994 – symbolic return of the Chairperson and Founder – placing the urn with the remains of Alice Masaryk in the family grave in Lány.

1997 – the ČČK intervenes in the large-scale floods in Moravia (the assistance in figures: 2900 cars - 9000 tons of aid, 565 million CZK, direct financial assistance to the flood-affected people, 67 'flood houses' built, five Homes with Nursing Service opened, dwelling of 168 families renewed).

2002 – the ČČK intervenes in the large-scale floods in Bohemia (3463 cars, 2395 tons of aid – 331 million CZK – over 80 objects built or repaired).

2016 – the ČČK carries first humanitarian aid from the EU countries directly to the heart of Syria.

What kind of services do you provide and what is the essence of your activities?

The range of the ČČK activities is very wide, just as the range of activities of each of the 191 national societies that make up the International Red Cross. They have to respond to the needs of population in the social, health care and humanitarian spheres. Our activities include the operation of sixty social and health care facilities (including the Ch. G. Masaryk Children's Specialized Sanatorium, housing for the elderly, palliative care facilities, as well as asylum homes). People certainly know about our first-aid training courses, which are annually attended by 50,000 people including children. Our medical workers have been definitely spotted at various sporting and cultural events. We also promote non-remunerated blood donation and organize sanatorium stays for children and elderly people.

The ČČK further raises awareness of the Geneva Conventions and humanitarian principles. Another important activity is preparations to provide disaster relief or war relief – in the latter case, fortunately, only abroad. Besides our permanent employees, we educate and train volunteers to do particular types of activities.

THE CZECHOSLOVAK RED CROSS WAS FOUNDED SOON AFTER 28 OCTOBER 1918, NAMELY ON 6 FEBRUARY 1919

Are people interested in working for the Red Cross? Would you welcome more members and volunteers to your ranks? How can people apply if they want to work in your organization?

You will probably not be surprised if I say that those interested in working in the ČČK are always welcome. In addition to permanent staff, we need large 'reserves' of members and volunteers, because in the event of emergency the need for our help grows sharply. But there is enough work for volunteers even in 'normal times'; they can be engaged in all the activities I have mentioned - from running first aid training courses to medical assistance and social work. It is good if applicants already have some professional base in a certain field, but it is not a condition - we have a system of internal education and can train volunteers. To apply, you can find the contacts on www.cervenkykriz.eu or send an e-mail to chcipopomahat@cervenkykriz.eu.

A book is being published to celebrate the organization's anniversary... What else do you plan for the public as part of the 'centennial' celebrations?

I must say that the offer is quite varied, ranging from a representative ball to outdoor events, where the public can get to know our activities, and exhibitions that describe our history. Another interesting thing is the issue of a silver coin worth CZK 200.

What was your way to the presidency like?

I was brought to the Red Cross by a family tradition, especially by the personality of my father, who, in addition to his profession of a doctor, devoted a lot of his time and effort to the work in the ČSČK and later in the ČČK. Although I did not follow in my father's footsteps in terms of profession, I knew the Red Cross from inside and joining the organization was a matter of course for me. That was the decisive step on the way you asked me about. ○

VYTVÁŘÍ ŠPERKY, POMÁHÁ DĚTEM

text: redakce, foto: Ivan Štefko, zdroj archiv LuckyBe

Lucie Borhyová je neznámější tváří české televizní obrazovky, ale její činnost je mnohem širší. Šperky, na kterých se podílí, jsou známy svým výjimečným designem a z jejich koupě má člověk dvojitou radost.

Jednak z krásného dárku a také z toho, že přispěl na projekt, který v současné době pomáhá dětem na neonatologickém (novorozeneckém) oddělení Nemocnice Na Bulovce v Praze. Pomoci můžete nejen koupí šperků, ale i finančním darem.

Společnost LuckyBe, která je výhradním zástupcem Lucie Borhyové, bude i nadále přicházet s nejrůznějšími projekty, při jejichž realizaci myslí na ty, kteří v životě neměli tolik štěstí a neobejdou se bez pomoci.

A co říká současnému projektu Lucie Borhyová? „Pokud si kladete otázku, proč LuckyBe pomáhá dětem, ráda na ni odpovím. Náš jedinečný projekt získává finanční prostředky pro již zmíněné oddělení, jehož jsem oficiální partnerkou. Tyto finanční prostředky jsou investovány tak, aby tomuto oddělení přinesly co největší užitek a tím zkvalitnily i péči o novorozence. Na neonatologickém oddělení v Nemocnici Na Bulovce pracuje pečlivě vybraný, sehraný tým erudovaných lékařů a sester, který se snaží novorozencům dětem poskytnout co nejkvalitnější péči. Tato práce je nejen vysoce odborně náročná – ale vyžaduje i mimořádné emoční nasazení, maximální empatii a laskavost personálu. Nezapomeňme, že s touhou spolupracovat a pomáhat si se rodíme. Jenže postupně začínáme fungovat i na bázi vlastního egoismu, hledáme sami sebe a zvažujeme, co je dobré v nás. A v určitém věku se to pak musíme naučit vybalancovat. Přitom je prokázáno, že každá poskytnutá pomoc může v člověku vzbudit i slastné pocity.“

Co přinesla spolupráce s LuckyBe neonatologickému oddělení Nemocnice Na Bulovce – na to jsme

Chcete-li neonatologické oddělení Nemocnice Na Bulovce finančně podpořit, můžete přispět libovolnou částkou na tento transparentní účet, který je veden u KB pod číslem: 115-3519540277/0100.

Za celý tým LuckyBe Vám děkujeme.

se zeptali primáře Martina Čihaře: „Lucie Borhyová jako oficiální patronka našeho oddělení nám přináší velkou pomoc, které si nesmírně vážíme. Je velmi milé a nestrojené, když občas navštíví naše oddělení. Popovídá si s maminkami našich nedonošených a nemocných dětí a psychicky je podpoří. Především jsme ale vděční za založení nadačního fondu LuckyBe, kterým se vytvořily podmínky pro finanční podporu našeho oddělení. Z tohoto fondu již byly zakoupeny důležité přístroje pro jednotku intenzivní péče. Jde o monitory životních funkcí, monitory hladiny kyslíku v krvi a o přístroj na podporu dýchání novorozence. Také jsme pořídili speciální polohovatelná vyhřevná tělesa, která zajišťují tepelný komfort novorozence a umožňují takzvaný bonding, tedy uložení novorozence ihned po porodu na hrudník maminky.

Je nám ctí, že Lucie našemu oddělení pomáhá. Dělá to upřímně a celým srdcem. Děkujeme.“

CREATING JEWELLERY, HELPING CHILDREN

text: editors, **photos:** Ivan Štefko, LuckyBe archives

Lucie Borhyová is one of the most famous faces on the Czech TV screen, however, she is also involved in a much wider range of activities. The jewellery, in creation of which she participates, is known for its exceptional design and those who buy pieces of this jewellery in fact double their pleasure.

On the one hand, people are pleased with a beautiful gift and, on the other hand, they also contribute to the project that is currently helping small patients at the Neonatal Unit (unit for newborns) of Bulovka Hospital in Prague. People can help not only by purchasing some jewellery, but also by giving financial gifts.

LuckyBe company, Lucie Borhyová's exclusive representative, will continue to come up with various projects focused on those less lucky ones who cannot do without our help.

And what does Lucie Borhyová say about the current project? *'If you ask me why LuckyBe is helping children, I will be glad to answer this question,' she says. 'Our unique project is raising funds for the aforementioned unit, which I am an official partner of. These funds are being invested in the unit to maximize its effectiveness and thus improve the care of newborns. The staff of the Neonatal Unit at Bulovka Hospital is a carefully selected and well-coordinated team of doctors and nurses, who make every effort to provide the best possible care to newborns. This work is not only highly professional, but is also emotionally challenging and requires maximum empathy and kindness of the staff. Let's not forget that humans are born with the desire to cooperate and to help the others. Later, however, we gradually start to function on the basis of our own egoism as well, looking for ourselves and considering what is good in ourselves. And at a certain age we need to learn how to balance these things. But in fact, it has been proven that helping the others can also make people feel delighted.'*

To support the Neonatal Unit of Bulovka Hospital, you can contribute and transfer any amount to the transparent bank account No. 115-3519540277/0100 at Komerční Banka.

We thank you on behalf of the whole LuckyBe team.

'What has the cooperation with LuckyBe brought to the Neonatal Unit of Bulovka Hospital?' we asked Martin Čihař, the chief physician. 'Being the official patron of our unit, Lucie Borhyová has been providing us with great support, which we very much appreciate,' he said. 'She is very kind and genuine when she visits our unit from time to time. She will talk with the mothers of the premature and sick babies and will lend them moral support. Above all, we are grateful for establishing the LuckyBe Foundation, which created the conditions for financial support to our unit. The foundation has already bought some important equipment for the Intensive Care Unit, such as vital signs monitors, blood oxygen saturation monitors and a breathing machine for newborns. We have also purchased special adjustable heating units that provide comfort to newborns and allow the so-called 'bonding', i.e. the placement of a newborn on the mother's chest immediately after birth.

We are honoured to receive help from Lucie. She does it sincerely and with all her heart. Thank you, Lucie.' ◉

O STÁTNÍCH SYMBOLECH

text: redakce, foto: wikipedia

V minulém čísle časopisu Meridian jsme v seriálu o státních symbolech psali o státní vlajce a státní hymně. Dnes pokračujeme úryvky o velkém státním znaku. Stejně jako v předchozím dílu jsme čerpali z knihy Pavla Sedláčka *Symboły republiky*.

VELKÝ STÁTNÍ ZNAK

Jak šla historie

Po zavraždění posledního přemyslovského krále Václava III. v roce 1306 následoval čtyřletý zápas o český trůn, v němž zvítězil Jan Lucemburský. V prvních letech své vlády byl mladý král pod silným vlivem své manželky Elišky Přemyslovny a jeho symbolika důsledně navazovala na přemyslovské předchůdce. Po otevřeném konfliktu s královnou

a jejími stoupenci však Jan Lucemburský v první polovině 20. let královskou symboliku demonstrativně změnil. Na nové pečeti použil čtvrcený štít, střídající českého lva v prvním a čtvrtém poli se znakem Lucemburska ve druhém a třetím poli; vyjádřil tím svůj silný vztah k Lucemburskému hrabství.

Znak po vzniku Československa

Po vzniku Československa zbylo na řešení otázky velkého znaku republiky dostatek času a ustanovil jej až zákon o státních symbolech z 30. března 1920. Šlo o komplikovaný problém se dvěma nabízejícími se možnostmi řešení. První z nich – převzetí legionářského znaku, který navazoval na situaci z let 1752–1918 – vláda neschválila. Alianční forma seskupení zemských symbolů totiž působila dojmem vnitřní nepevnosti republiky. Ale vzdát se úplně tehdy velmi oblíbeného emblému také nešlo. Východisko přineslo zavedení středního státního znaku, jenž heraldicky vhodnou formou seskupil zemské znaky Slovenska, Podkarpatské Rusi, Moravy a Slezska ve čtvrceném zadním štítu a do jeho středu umístil přední štít s dvouocasým lvem. Současníci střední znak často kritizovali jako nadbytečný. Měly jej používat úřady s celostátní působností, nejširší uplatnění našel za druhé republiky v letech 1938–1939 jakožto nejlépe odpovídající tehdejší formě vnitřního uspořádání Československa. Po roce 1945 se prakticky neužíval, ale oficiálně zrušen (i přes podání takových podnětů) nebyl. Schválený velký státní znak přinesla druhá z možností. Navázal na vývoj české symboliky z doby před rokem 1752 a vyznačoval se monumentální působivostí. Autorem jeho výtvarné podoby byl stejně jako u ostatních znaků uzákoněných 30. března 1920 František Kysela.

Zrušení a obnovení znaku

Velký znak sloužil prezidentovi, parlamentu a ve vztazích k cizím vládám také ministerstvu zahraničí. Přežival až do roku 1960. Socialistická ústava z 11. července 1960 velký i střední státní znak zrušila. Velký se znovu objevil, tentokrát jako český, díky ústavnímu zákonu z 13. března 1990. V té době se ještě nepředpokládalo, že Česká republika bude něčím více než součástí federace se Slovenskem. Rozhodně nenavázal na někdejší velký státní znak Československa a zákon o symbolice suverénní České republiky ze 17. prosince 1992 jej prakticky nezměnil. V prvním i čtvrtém poli má českého lva, druhé pole patří moravské a třetí slezské orlici. Vnějšíkově může připomínat čtvrcený štít krále Jana Lucemburského, ale jakoukoli přesnou analogii v minulosti postrádá. Jeho podoba odráží situaci, která existovala po pádu komunistického režimu začátkem 90. let 20. století a inspiraci lze hledat ve znaku Velké Británie. Autorem výtvarného řešení českých státních znaků z roku 1990 byl Joska Skalník, dnešní je dílem Jiřího Loudy. ●

ABOUT THE NATIONAL SYMBOLS OF THE CZECH REPUBLIC

text: editors

In the previous issue of Meridian magazine, in the series on the national symbols, we wrote about the national flag and national anthem. Today we continue the series by extracts about the large coat of arms of the Czech Republic. As in the previous sequence, we use information from the book *Symbols of the Republic* by Pavel Sedláček.

THE COAT OF ARMS

The early history

The murder of Václav III, the last king of the Přemyslid dynasty, in 1306, was followed by a four-year struggle for the Bohemian throne, which was won by the king Jan Lucemburský (John of Luxembourg). In the early years of his reign, the young king, who was under the powerful influence of his wife, Eliška Přemyslovna (Elizabeth of Bohemia), and his symbols consistently followed the Premyslid predecessors. However, after an open conflict with the queen and her followers in the first half of the 1320s, Jan Lucemburský changed the royal symbols demonstratively.

THE LARGE COAT OF ARMS APPEARED AGAIN THANKS TO THE CONSTITUTIONAL LAW OF 13 MARCH 1990, BUT THAT TIME IT ONLY STOOD FOR THE CZECH REPUBLIC.

The coat of arms after the establishment of Czechoslovakia

After the establishment of Czechoslovakia, as there was enough time to deal with the issue of the coat of arms of the Czechoslovak Republic, it was set on 30 March 1920 by the National Symbols Act. It was a complicated matter with the two possible solutions. The first option - the takeover of the coat of arms of the Czechoslovak Legion connected with the period from 1752-1918 - had not been approved by the government. The reason was that grouping the different regional coats of arms like an alliance made an impression of internal instability of the republic. However, at the time that design was very popular

and it was quite impossible to reject it. The solution was found by the introduction of the Medium Coat of Arms, which had a heraldically suitable form, grouped the coats of arms of Slovakia, Carpathian Ruthenia, Moravia and Silesia in the quarter back shield and placed a shield with a two-tail lion in the foreground in the middle. In those days the Medium Coat of Arms was often criticized as superfluous. It was to be used by the authorities with national competence and was the most widely applied in the period of the Second Republic in 1938-1939 as the best corresponding form of the internal arrangement of Czechoslovakia. After 1945, it remained practically unused, but officially was not cancelled (despite the submission of such proposals). The finally approved national coat of arms had the second optional design. It was linked with the development of the Czech symbols from the period before 1752 and characterized by a monumental impressiveness. The author of that design with an unofficial state slogan 'The Truth Shall Prevail' (Latin: 'Veritas vincit') on a golden ribbon, just like the designs of the other variations of the coat of arms which were enacted on 30 March 1920, was František Kysela.

Cancellation and restoration of the coat of arms

The Large Coat of Arms served the President, the Parliament and also the Ministry of Foreign Affairs in the relations with foreign governments. It lasted until 1960. The socialist Constitution of 11 July 1960 abolished the Large and the Medium Coats of Arms. The Large Coat of Arms appeared again thanks to the constitutional law of 13 March 1990, but that time it only stood for the Czech Republic. In those days nobody expected the Czech Republic to become anything more than part of the federation with Slovakia. That coat of arms certainly did not refer to the former Large Coat of Arms of Czechoslovakia, and the Act on the National Symbols of the independent Czech Republic of 17 December 1992 did not practically change it. In the first and fourth fields there is the Czech Lion, the second field belongs to the Moravian Eagle and third one to the Silesian Eagle. It outwardly resembles the square shield of the king Jan Lucemburský, but it has no exact analogues in the history. Its design reflected the situation after the fall of the communist regime in the early 1990s and might have been inspired by the coat of arms of Great Britain. The author of the design of the Czech coats of arms of the year 1990 was Joska Skalník and the author of the current ones is Jiří Louda. ○

PRAŽSKÉ VINICE 2019

Vinohrady metropole již potřetí uvítají hosty

text a foto: Magistrát hl. m. Prahy

Kouzlo vinic v srdci města, ochutnávky „utajených“ pražských vín, komentované prohlídky, překrásné výhledy, povídání vinařů i perličky z historie. To vše nabízí nový projekt Hlavního města Prahy, jehož třetí ročník přináší další novinky.

Podobně, jako mají vinařské obce na Moravě a v Čechách své otevřené sklepy, má i Praha novou vinařskou tradici – putování pražskými vinicemi. Od premiérového ročníku v roce 2017 získala unikátní akce jak pevné místo v programové nabídce metropole, tak posiluje a rozrůstá se. Letos nabídne o druhém červnovém víkendu, tedy 8. a 9. června, návštěvu celkem čtrnácti vinic. K těm loňským se přidávají i zbrusu nové – Zilvarovy vinice v pražské Troji.

Zelený poklad a ještě víc

Pražské vinice, byť poklad s hlubokými historickými kořeny, překvapivě dlouho čekaly na své znovuzrození i objevení. Když Karel IV. kázal osazovat révou všechny příhodné osluněné svahy města a blízkého okolí, nebyla pražská kotlina pokrytá zástavbou, takže dnes navázat na podobný viničný boom je samozřejmě nemožné. O to jsou však vzácnější fragmenty viničných ploch, které odkazují ke slavné vinařské tradici. Dnes je jich kolem dvou desítek, zpravidla vzniklých z úsilí nadšenců. Není to moc, ale jsou tu, navíc i na nejprestižnějších místech.

Když se rozhlédneme po světě, je jen nemnoho hlavních měst, kterými prostupují slavné historické vinice. Ano, Paříž má svou legendární vinici na Montmartru a vedle ní ještě několik menších, ale žádná není v samém historickém srdci města tak jako v Praze. Totéž platí třeba o rakouské Vídni, která oplývá vskutku úctyhodným množstvím viničných ploch – hrozny se na jejím území pěstují na neuvěřitelných 700 hektarech –, ale opět hlavně na okrajích. Podobně je na tom i Bratislava.

Praha se svými vinicemi na Pražském hradě a na Vyšehradě je opravdu nevídanou výjimkou. A mi-

mořadným turistickým cílem, na který můžeme být opravdu pyšní.

Rostou a přibývají

Zásluhou města i soukromníků roste dnes réva v Praze na zhruba dvaceti hektarech půdy. Není to moc, ale vedle Svatováclavské vinice a vinic Pražského hradu (Plečnickova, Masarykova vyhlídka, Královská zahrada) a zmíněného Vyšehradu, kde jsou dokonce hned tři malé vinohrady, nabízí hlavní město i takové perly, jako je vinohradská Grébovka s téměř prvorepublikovou atmosférou, překrásná vinice sv. Kláry, dokonale zvelebená Salabka shlížející na pražskou zoo i do prudkého svahu nově zakousnuté Zilvarovy vinice na území bývalé Popelářky, všechny tři na území Troji. Dále jediná pražská biovinice Baba, ukrytá v divoké zeleni na skalním ostrohu nedaleko stejnojmenné zříceniny, několik vinic strahovského kláštera a vinice Svatojánská podél Úvozu pod Petřínem. Drobná vinice s osobitou atmosférou obklopená moderní zástavbou i historickou gotickou zdí na svazích Albertova, známá Máchalka u prosecké bobové dráhy. Nebo výjimečná Modřanská vinice vzkříšená pílí zahrádkářů a v Praze položená nejjízněji.

Na některých z nich vznikají vína přímo ve sklepech (např. Grébovka, Sv. Klára, Salabka, Baba), jinde hrozny vozí do spřátelených sklepů, každopádně produkce není velká, a tak je vzácností tahle vína ochutnat. V místě, kde vznikla – opředena příběhy a z rukou vinaře – chutnají vždy nejlépe.

Podrobné informace na www.prazskevinice.cz. ●

Nová generace jízdenek zjednodušuje cestování

Flexi jízdenka

S tou vám vlak neujede. Stačí si zvolit datum a do půlnoci můžete odjet kterýmkoli vlakem. U jízdenek z e-shopu si zvolíte i čas odjezdu.

Flexi zvýhodněná jízdenka

Čím dříve si ji koupíte, tím více ušetříte. A k tomu můžete využít kterýkoli vlak za stejných podmínek jako s Flexi jízdenkou.

Vázaná jízdenka

Jízdenka za nejnižší možnou cenu. Čím dříve si ji koupíte, tím více ušetříte. Jen je nutné dodržet podmínku předepsaného vlaku, ke kterému se jízdenka váže.

Navíc můžete při nákupu on-line vrátit jízdenku do 15 min před odjezdem vlaku.

Pojed'te s námi
www.cd.cz

České dráhy
Národní dopravce

S KOŇMI VYHRÁVAT I ŽÍT

text: redakce, foto: archiv Tipsport

Rodinná legenda praví, že když jsem byl batole a jakmile mi maminka ukázala živé koně, že jsem se jí vytrhával z náručí. Nic jiného v tu chvíli neexistovalo, museli mě na ten sametově lesklý hřbet posadit.

Později jsem jako chlapec měl tři sny: pracovat u koní a vyhrát Velkou pardubickou a Velkou liverpoolskou. První dva sny jsem si vrchovatě splnil, třetí mě minul. To jsou slova českého žokeje a trenéra Václava Chaloupky.

HANDICAPOVANÝ KOROK

Když mi bylo 16 let – psal se rok 1964 – v šinkvic-kém hřebčíně, ve kterém jsem strávil dětství, jsem se stal zaměstnancem. S ředitelem židlochovického statku, pod něhož Šinkvice spadaly, jsem jel vybrat dostihové koně do motěšického hřebčína. Nebyli tam na tom finančně dobře, měli i málo krmení pro koně, takže je rozprodávali za hubičku. Vybrali jsme tam dva koníky, dvouletou Lásku a ročního Kámoše. Nabízeli nám ještě jeho bratra Koroka. Měl zvláštní jiskru v oku, ale taky vadu – nohu měl v karpálním kloubu vybočenou vpravo a „příkleklý“ postoj. Když chodil, vypadalo to, že kulhá. Byl ale z vynikající rodiny. On byl také tím důvodem, proč jsem odlo-

S Korokem překonává vodní příkop při Velké pardubické.

Václav Chaloupka and Korok jumping over water-filled ditch at the Grand Pardubice Steeplechase.

Exhibiční dostih v pražské Chuchli. Václav Chaloupka dokázal, že přes svůj věk dokáže rozhýbat každého koně.

Exhibition Race in Chuchle, Prague. Václav Chaloupka proved that despite his age he can get any horse to run fast.

žil maturitní a vysokoškolská studia. Chtěl jsem se o něj starat a vyplatit ho. Věřil jsem mu. Měl své charisma, krásné oko a byl mimořádně inteligentní. Jeho brácha Kámoš měl větší předpoklady pro dostihy, ale uhynul mi v náručí na špatně léčený katar, který prodělal ještě v Motěšicích. Musím říci, že to se mnou docela otrásl. Obrečel jsem ho a o to víc jsem se pak začal věnovat Korokovi.

VELKÁ OKUPACE MÍSTO VELKÉ PARDUBICKÉ

Se svým handicapem si Korok díky své inteligenci dovedl poradit. Přizpůsobil pohyb a skokanský styl, a tak jsme o čtyři roky později spolu vyhráli kvalifikaci na Velkou pardubickou. Jenže v srpnu téhož roku přijely ruské tanky a přišel utrum. Kvůli okupaci byla zrušena spousta sportovních akcí, mezi nimi i Velká pardubická. To bylo mé další velké zklamání. Byli jsme s Korokem připraveni a teď tohle.

KOROK NÁRODNÍM HRDINOU

O to víc jsem se těšil na následující rok 1969. Na Velké pardubické tehdy startovalo hodně nadějných Rusů, ale popadali a do cílové roviny se kromě nás probjovaly Mohyla, Gavora a Kostrava, všechny, stejně jako Korok z motěšického hřebčína. Cílem jsme s Korokem proběhli jako první. Byl to fantastický závod, emotivní. V zemi vládla bojovná nálada proti ruským okupantům a porážka ruských žokejů byla pro Čechy velkou satisfakcí. Prožíval jsem nejšťastnější okamžiky svého dosavadního života. Splnil jsem si totiž ten svůj klukovský sen. Z Koroka se stal národní hrdina. Gratuloval nám osobně i pre-

zident Svoboda. Bylo na něm znát, že naše vítězství nad Rusy vnímá stejně jako většina národa. S Korokem jsem pak vyhrál ještě další dvě Velké pardubické – v letech 1971 a 1972 – a dalších 25 závodů. Pak šel na odpočinek, do chovu v Šinkvicích, kde zplodil potomky a jeho geny tedy kolují věčně.

MEZI NEBEM A ZEMÍ

Když jsem v roce 1979 přešel do Slušovic, Koroka jsem už nevidal tak často a při mých návštěvách se se mnou „nebavil“. Vždycky mě jenom přišel pozdravit, „žďuchl“ do mě a šel pryč. Nemohl mi odpustit, že jsem od něj odešel. Ale v roce 1983 se stala zvláštní věc, kterou si nedovedu vysvětlit a dodnes mi vhání slzy do očí. Jel jsem tehdy pracovně do Rakouska, shodou okolností kolem farmy, kde byl Korok. Projel jsem zatáčku a blesklo mi hlavou, že se za Korokem zastavím, až pojedu zpátky, protože teď mám na spěch. Ale najednou mi noha sama prudce šlápla na brzdu. Ani nevím jak, vycouval jsem, zajel na farmu, vešel do stáje a otevřel Korokův box... On přišel, já jsem si sedl do žlabu a on mi dal mazlivě hlavu do klína. A tak jsme vzpomínali. Byl jsem z toho naměkko, říkal jsem mu: „Cože se ke mně najednou takhle máš?“ Tak jsme tam tak seděli a všechno si vyříkali. Věděl jsem, že mi tehdy odpouští, že jsem od něj odešel. Když jsem pak odjel, pustili ho do výběhu. Zlomil si tzv. krček a museli mu dát uspávací injekci. Bylo to něco mezi nebem a zemí, jak nám osud zařídil spolu rozloučení.

HŘBITOV LIVERPOOL

V roce 1986 jsem si chtěl splnit svůj další dostihový sen – vyhrát „Liverpool“. To se mi nepovedlo, ale byla to velká zkušenost. Od války tam nebyl žádný Čech, takže moje účast vzbuzovala pozornost, jaké se dostává „exotům“. Essex při trénincích skákal dva metry dvacet a překážky v Liverpoolu měly metr osmdesát. Psalo se o něm v tamních novinách, že by přeskočil i berlínskou zeď, a moji manželku kvůli tomu v Čechách dokonce i vyslýchala StB. Ze závoděště samého jsem ale měl smíšené pocity. Znal jsem je jen z televize, teď na mne ale působilo smutně. Připomínalo mi hřbitov. Nebyl to přírodní park jako v Pardubicích, ale jen holá pláň s kůly, které ještě nebyly propleteny chvojím a vypadaly depresivně. Teprve když později přivezli chvojí a skoky jím pokryli, začala ta pláň vypadat jako závoděště s mohutnými a náročnými skoky typickými pro Velkou národní. I malá chyba mohla být nebezpečná. Něco jiného je prolítnout živým plotem než zakopnout o pevnou překážku z kůlů. I když měl Essex šanci dostih absolvovat, nakonec jsme museli závod ukončit kvůli utržené přezce na třmenu. Prostě smůla.

NOVÉ SNY V NOVÉM STÁTĚ

Listopad 1989 jsme s manželkou přivítali na Václaváku. Byli jsme opravdu šťastní. Předem mnou se

VÁCLAV SVĚŘIL SVŮJ ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH PETRU FELDSTEINOVÍ, A TAK VYŠLA KNIHA S TITULEM DÁVAT KONÍM KŘÍDLA – SPLNĚNÉ A NESPLNĚNÉ SNY VÁCLAVA CHALOUPKY.

otvíraly nové možnosti. Vždycky, když jsem byl v Rakousku, jsem záviděl tamním soukromým trenérům, kteří trénovali koně pro více majitelů a stáli na vlastních nohách. Lákalo mě být soukromým trenérem a podnikatelem. Emigrovat jsem ale nikdy nechtěl, nedovedl bych žít jinde než v Čechách. V mládí pro mě bylo skoro nepředstavitelné opustit rodnou vesnici. Ale teď jsem svůj další sen mohl začít uskutečňovat i ve své vlasti. ●

VÁCLAV CHALOUPKA

Jeden z nejlepších československých dostihových jezdců. Čtyřnásobný vítěz Velké pardubické, třikrát byl druhý. Jako náš jediný žokej se za totality zúčastnil Velké národní ceny v Liverpoolu. Od roku 1979 působil v JZD Slušovice jako trenér. Na svém kontě má celkem 89 vítězství a desítky trenérských úspěchů. Od roku 1987 zastával funkci vedoucího Dostihového střediska ve Velké Chuchli. Po roce 1989 převzal trénink koní v dostihové přípravě v Tochovicích a obnovil tamní chovné stádo. Se svými společníky převzal také do dlouhodobého pronájmu závoděště v Karlových Varech. Rekreačně se věnuje bowlingu, kromě koní je také milovníkem psů.

Ve Velké pardubické vyhrál čtyřikrát: v letech 1969, 1971 a 1972 s Korokem, v roce 1977 s Václavem.

TO WIN AND LIVE WITH HORSES

text: editors, photos: Tipsport archives

The family legend says that when I was a toddler and once my mum showed me live horses, I started to tear myself loose from her arms. At that moment, there was nothing my parents could do except mounting me on the horse's velvety shining back.

Later, as a boy, I had three dreams: to work with horses and to win the Grand Pardubice Steeplechase and the Grand Liverpool Steeplechase. I completely fulfilled my first two dreams; the third one, though, remained unfulfilled. That is what the Czech jockey and coach Václav Chaloupka says.

HANDICAPPED KOROK

When I was 16 years old, in 1964, I became an employee of the Šinkvice stud farm, where I had spent my childhood. With the director of the Židlochovice farm, part of which the Šinkvice stud foarm was, I once went to choose some racing horses to the Motěšice stud farm. At that time, they were short of money and had little food for the horses, so they were selling them for a song. We chose two horses, the two-year-old mare Láska, and the one-year-old stallion Kámoš. They also offered us his brother Korok. He had a special glint in the eye, but also a defect – he was bow-legged with pes varus in the carpal joint of his leg and a 'camped-under' leg conformation. When he walked, he seemed to be limping. But he was born into a remarkable family. He was also the reason why I postponed my graduation and university studies. I wanted to look after him and bring him up with the greatest care possible. I trusted him. He had a charisma, beautiful eyes and he was extremely intelligent. His brother, Kámoš, had more potential for racing, but he died in my arms of a poorly treated catarrhal inflammation, which he had suffered from earlier the Motěšice farm. I must say it was quite a shock for

me. I mourned for him and then I began to pay even more attention to Korok.

The great occupation instead of the Grand Pardubice Thanks to his intelligence, Korok was able to overcome his disability. He adapted his movement and jumping style, so four years later we won the qualification of the Grand Pardubice Steeplechase together. However, in August of that year, Russian tanks arrived and that was the end. Due to the occupation, many sports events were cancelled, including the Grand Pardubice. That was another big disappointment. Me and Korok were ready for challenge and suddenly we had to say good-bye to our expectations!

KOROK, THE NATIONAL HERO

I was looking forward to the next year 1969. At that time, a lot of promising Russians started in the Grand Pardubice, but they all fell down, and, beside us, another three horses, Mohyla, Gavora and Kostrava, all of whom were from the Motěšice stud farm just like Korok, got through to the home stretch. Korok came first to the finish line. It was a fantastic and very emotional race. There was a fighting mood against the Russian occupiers in the country and the defeat of the Russian jockeys was a great satisfaction for the Czechs. I was experiencing the happiest moments of my life then. I had fulfilled my boyhood dream. Korok had become a national hero. Even President Svoboda congratulated us personally. He apparently perceived our victory over the Russians the same way as the majority of the nation. I won with Korok the Grand Pardubice two more times - in 1971 and 1972 – as well as another 25 races. Then he retired to breeding on the Šinkvice stud farm, where he produced offspring, and his genes go around eternally.

BETWEEN HEAVEN AND EARTH

After I moved to Slušovice in 1979, I did not see Korok so often and he would not 'talk' to me when

I would come round to see him. He would always only come to greet me, 'shove' into me and go away. He could not forgive me for abandoning him. But in 1983 a strange thing happened to me, something that I still cannot explain and tears come to my eyes every time I remember it. That day I was going to work in Austria and by coincidence I was making my way around the farm where Korok was. I had just passed the turning to the farm and it occurred to me that I should see Korok on my way back because I was in a hurry then. But all of a sudden, my foot stepped on the brakes by itself. I do not know how, but I turned back, drove to the farm, walked into the stable and opened Korok's box... He came up to me, I sat on the trough and he affectionately lay his head in my lap. And so we started to remember together. I was so moved that I said to him: 'Why are you being so close to me, boy?' And so we were sitting there and having words... I knew he was forgiving me for leaving him. Then, when I had gone away, they let him into the paddock. He had a femoral neck fracture and they had to give him an injection to put him down. It was something between heaven and earth, how fate had brought us together to say goodbye to each other. As well as the fact that, in the end, thanks to some lucky coincidences, I was able to make up for the lost of time and managed to be in time in Austria. I learned about Korok's death two days later when I had returned home. I had lived with him from his first year until his death at the age of 21.

LIVERPOOL CEMETERY

In 1986 I wanted to fulfil my next racing dream - to win the 'Liverpool'. I did not succeed, but it was a great experience. There had not been any Czech race riders since the war, so everyone's attention was drawn to me, which was quite usual for 'exotic' participants. My horse Essex was able to jump two metres twenty centimetres high at training and the obstacles in Liverpool were one metre eighty centimetres high. The local newspapers wrote that he would be able to skip the Berlin Wall, and because of that my wife was even interrogated by the security service, the StB, in Czechoslovakia. But I had mixed feelings about the racecourse itself. I had only seen it on television before, but in reality it made me feel sad. It reminded me of a cemetery. It was not a natural park like in Pardubice, but a mere plain with timber fences that were not yet intertwined with fir branches and looked depressing. It was only later, when they brought the fir branches and covered the jumps with them that the plain began to look like a real racecourse with all those massive and demanding jumps typical of the Grand National Steeplechase. Even a small mistake could be dangerous. There is quite a big difference between 'flying' through a hedge and stumbling over

a solid post-and-rail obstacle. Even though Essex had a chance to participate in the race, we had to drop off because of the torn buckle on the stirrup. It was just bad luck.

NEW DREAMS IN THE NEW STATE

Me and my wife welcomed November 1989 in Wenceslas Square. We were really happy. New possibilities opened up ahead of me. Every time I went to Austria, I envied the local private coaches who trained horses for several owners and had their feet on the ground. I was tempted to be a private coach and entrepreneur. I have never wanted to emigrate, I would not be able to live anywhere except in the Czech Republic. It had been almost inconceivable to leave my hometown in my youth. But those days I could also start to fulfil my dream in my homeland. ○

VÁCLAV CHALOUPKA

One of the best Czechoslovak race horse riders. Being the four-time winner of the Grand Pardubice Steeplechase he has also come second three times. As our only jockey, he participated in the Grand National Steeplechase in Liverpool in the period of totalitarianism. In 1979 he started to work as a coach at the Slušovice agricultural cooperative (JZD). He has on his account 89 wins and dozens of coaching achievements. In 1987 he became the head of the Prague-Velká Chuchle Racecourse. After 1989, he took over training of horses in the Tochovice Racecourse and restored the pedigree breed stud there. He and his companions have also taken over the long-term lease of the Karlovy Vary Racecourse. In his free time he goes bowling and, apart from being passionate about horses, he is also a dog lover.

He has won the Grand Pardubice Steeplechase four times: in 1969, 1971 and 1972 with Korok and in 1977 with Václav.

CESTA KE KORUNĚ – SERIÁL I VÝSTAVA

text: web ČNB, foto: archiv ČNB

Česká národní banka připravila při příležitosti významného, 100. výročí vzniku československé koruny seriál o jejím vzniku s názvem Cesta ke koruně.

Dozvíte se v něm, jaké významné osobnosti stály u zrodu koruny. Budete moci nahlédnout do dokumentů ČNB, které vyprávějí, jak mimořádná a obtížná byla cesta ke konstituování samostatné československé měny. Seriál má celkem 19 příspěvků a můžete jej nalézt na webu ČNB. Připravil jej Jakub Kunert, hlavní archivář ČNB a přední odborník na toto významné období dějin naší měny.

Jaký byl začátek cesty vzniku naší měny? Bylo 25. února 1919 a vláda předložila v Revolučním národním shromáždění dva zákony, které znamenaly, že Československo získalo téměř po čtyřech měsících od svého zrodu vlastní měnu.

Oba zákony v odpoledních hodinách představil poslanec a předseda finančního výboru prof. Cyril Horáček a po výkladu ministra financí Aloise Rašína byly oba schváleny. Prvním z nich, zákonem č. 84/1919 Sb., z. a. n., jímž se ministr financí zmocňuje, aby provedl nařízením okolkování bankovek a soupis jmění za účelem uložení majetkové dávky, se Československo definitivně osamostatnilo od dřívější rakousko-uherské koruny. Druhý zákon, č. 88/1919 Sb., z. a. n., o státní půjčce ve zlatě, stříbře a cizích valutách, pak sloužil k tomu, aby nově deklarovaná československá měna, o jejímž názvu se mělo rozhodnout později, byla od svého počátku stabilní a mohla se opírat o hodnotné krytí.

Počáteční čtyři měsíce mladého Československa byly nabity událostmi a kroky, jimiž se československá politická a ekonomická reprezentace připravovala na hospodářské osamostatnění, o němž všem bylo jasné, že je není možné uspěchat. V případě neuváženého postupu totiž Československo mohlo velmi snadno upadnout do hospodářského chaosu. V té době bylo několik osob, které obezřetně promýš-

Guvernér ČNB Jiří Rusnok vpravo, slavnostně odhaluje vysokohmotnostní zlatou minci s nominální hodnotou 100 milionů Kč. CNB Governor Jiří Rusnok (on the right) is solemnly uncovering a high-weight gold coin, whose nominal value is CZK 100 million.

lely každý krok, aby bylo možné konečně vytvořit československou měnu. Vedle Aloise Rašína to byli zejména Vilém Pospíšil, Karel Engliš, Jaroslav Preiss, Augustin Novák, Karel Kučera, Emil Roos a Karel Leopold.

Jejich úsilí o československou hospodářskou samostatnost a aktivní zapojení do převratných událostí té doby dokládá řada dokumentů z Archivu České národní banky. Ty vyprávějí příběh mimořádné a obtížné cesty, již bylo třeba absolvovat, než bylo možné předložit oba uvedené zákony ke schválení veřejnosti a tím způsobem konstituovat samostatnou československou měnu. ●

KDY NA VÝSTAVU?

Na výstavě Cesta ke koruně v Císařské konírně, kterou pořádá ČNB ve spolupráci s Kanceláří prezidenta republiky a Správou Pražského hradu, se mohou návštěvníci seznámit nejen s platidly té doby, ale třeba také s nejméně významnými realizovanými i nerealizovanými výtvarnými návrhy od mnoha umělců na pozadí historie Československa a České republiky v posledních sto letech. Výstava je přístupna denně až do 28. dubna vždy od 10 do 18 hodin.

Zlaté spoření, klíč k vašemu zlatému spoření

Zlato je osvědčenou komoditou se stabilním zhodnocením,
která přetrvá po celé generace. Spořte svým dětem na budoucnost!
Nyní s bonusem 500 Kč.

ZÍSKEJTE BONUS 500KČ ZADÁNÍM AKTIVAČNÍHO KÓDU KÓD: CD500

WAY TO THE KORUNA

- HISTORICAL SERIES AND EXHIBITION

text: ČNB, photos: ČNB archives

On the occasion of the significant 100th anniversary of the Czechoslovak koruna, the Czech National Bank has prepared a historical series on the creation of the national currency called *The Way to the Koruna*.

You will find out which important personalities participated in the birth of the koruna. You will be able to look into Czech National Bank (CNB) documents that tell how extraordinary and difficult the way to the formation of a separate Czechoslovak currency was. The series has 19 posts in total and is available on the CNB website. It was prepared by Jakub Kunert, the CNB's chief archivist and leading expert on this important period of history of our currency.

How did the way to our own currency start? It started on February 25, 1919, when the government presented two laws in the Revolutionary National Assembly, which meant that Czechoslovakia acquired its own currency almost four months after the birth of the state.

Both laws were introduced by Professor Cyril Horáček, the Deputy and Chairman of the Finance Committee, in the afternoon, and after the interpretation by Alois Rašín, the Minister of Finance, they were both passed. The first of these, the Act No. 84/1919, Collection of Acts and Decrees, empowered the Minister of Finance to issue a decree on execution of banknote stamping and inventory of assets for the purpose of establishing a levy in property, which made Czechoslovakia definitively independent of the former Austro-Hungarian krone. The second one, the Act No. 88/1919, Collection of Acts and Decrees, On the State Loan in Gold, Silver, and Foreign Currencies, served to ensure that the newly declared Czechoslovak currency, which name was to be decided on consequently, was stable from its start and could rely on valuable coverage.

The first four months of the young Czechoslovakia were filled with events and steps by which the Czechoslovak political and economic establishment were preparing for economic independence, which was something that could not be done with haste as it was clear to everyone. In the case of an ill-considered process, Czechoslovakia could very easily fall into economic chaos. At that time, there

Mince s nominální hodnotou 100 milionů korun. The gold coin of the nominal value of CZK 100 million.

were several people who carefully thought over each step in order to finally create the Czechoslovak currency. Besides Alois Rašín there were especially Vilém Pospíšil, Karel Engliš, Jaroslav Preiss, Augustin Novák, Karel Kučera, Emil Roos and Karel Leopold.

The evidence of their efforts for Czechoslovak economic independence and their active involvement in the revolutionary events of that time is given by a number of documents from the Czech National Bank Archive. They tell the story of the extraordinary and difficult way that had to be made before the two laws could be submitted for approval to the public so that Czechoslovakia's own separate currency could be formed. ●

WHEN CAN YOU VISIT THE EXHIBITION?

At the exhibition *Way to the Koruna* held in the Imperial Stables, which has been organized in collaboration with the Office of the President of the Czech Republic and Prague Castle Administration, visitors can see the most important realized and unrealized artistic designs which have been made by many artists on the background of the history of Czechoslovakia and the Czech Republic in the last hundred years. The exhibition is open daily from 10 am to 6 pm until April 28th.

DIVADLO V DLOUHÉ UVÁDÍ / PRESENTS

VÁCLAV HAVEL

DOPISY OLZE

PRVNÍ SCÉNICKÉ UVEDENÍ DOPISŮ VÁCLAVA HAVLA Z VĚZENÍ Z LET 1979–1983

LETTERS TO OLGA

**THE FIRST SCENIC INTRODUCTION
OF VÁCLAV HAVEL'S LETTERS
FROM THE PRISON BETWEEN 1979 AND 1983**

SCÉNÁŘ A REŽIE
SCRIPT AND DIRECTION
SKUTR

HRAJÍ / CAST

EVA HACUROVÁ
MARIE POULOVÁ
KLÁRA SEDLÁČKOVÁ-OLTOVÁ
MARIE TURKOVÁ
MAGDALENA ZIMOVÁ
MARTIN MATEJKA
PAVEL NEŠKUDLA
JAN VONDRÁČEK
TOMÁŠ TUREK

27 MARCH
WITH ENGLISH SUBTITLES!

**DLOUHÁ CESTA
KE SVOBODĚ**

**DIVADLO
V DLOUHÉ**

PRA HA
PRA GUE
PRA GA
PRA G

WWW.DIVADLOVDLOUHE.CZ

JOSEF VOJTA: NIKDY NEFAULOVAT ZEZADU

text: Tipsport/redakce, foto: archiv Tipsportu

Říkalo se o mně, že jsem ze všech hráčů nejtvrdší. No někdy jsem dal takový „šprajc“. Ale vždycky zepředu. Zezadu jsem nikdy nefauloval. Když se mi něco nelíbilo, řekl jsem to. Jednal jsem vždy na rovinu. Právě proto jsem se všemi hráči dobře vycházel. Byli jsme parťáci, kamarádi. Dodnes od některých slyším, že jsem jim kdysi dal ránu. Ale říkají to v legraci. Dnes je fotbal mnohem agresivnější.

VZPOMÍNKY NA BRATRA

Narodil jsem se v Plzni 19. dubna 1935. Už jako malý kluk jsem chodil na Viktorku. V poločase jsme vždycky vyběhli na hřiště a kopali jsme. Na dětství vzpomínám moc rád. Maminka byla zlatá žena. Starala se o nás a ještě k tomu pracovala v továrně. Táta byl vyučený frézař, dělal ve Škodovce. Byla to pěkná léta. Často vzpomínám na bratra. Na toho staršího. Mladšího fotbal nezajímal, ten mě snad ani nikdy neviděl hrát. Ale starší bratr – už není mezi námi – pro mě hodně udělal. Byl o tři a půl roku starší a říkalo se, že je lepší fotbalista než já. Opravdu byl. Jenže měl smůlu. Dostal zápal plic a pak měl pořád problémy. Už hrát nemohl. Byl pro mě něco jako trenér.

STĚHOVÁNÍ DO ÚSTÍ

Brzy po konci války jsme se stěhovali do Ústí nad Labem. Dostali jsme vilku po odsunutých Němcích. Možnost získat lepší bydlení byla vlastně hlavním důvodem, proč jsme se z Plzně odstěhovali. Když jsme přijeli do Ústí, bylo tam ještě hodně Němců. Když jsem tam v deseti letech začal hrát, dostal jsem se do mančafu, kde se mluvilo většinou německy. Ale vztahy byly vcelku přátelské.

NEJTVRDŠÍ HRÁČ

V roce 1955 už jsem byl v juniorském výběru Československa. V roce 1956 jsem nastoupil na vojnu.

JOSEF VOJTA

(narozen 19. 4. 1935 v Plzni)

- bývalý československý fotbalový reprezentant, člen Dvorany slávy AC Sparta Praha
- pozice: záložník
- kluby: ČH Bratislava 1956, RH Brno 1957–1958, Spartak Ústí nad Labem 1959–1960, Sparta Praha 1960–1967, poté Chomutov, Meteor 8, Mělník
- československá liga: 196 startů, 24 gólů
- mistrovské tituly: Sparta 1965, 1967
- reprezentace: A-mužstvo 1960–1966, 13 startů, tři góly, olympionici 1960–1964, 15 startů, šest gólů
- medaile: finále Evropského poháru 1960 – bronz, OH Tokio 1964 – stříbro

Měsíc jsem byl u Karlových Varů, pak jsme byli z přijímače odveleni s Jánem Popluhárem do Červené hvězdy Bratislava. Já pak byl převelen do Rudé hvězdy Brno. Kopal jsem tam druhou ligu. Pak jsme postoupili do první. Z té doby moc rád vzpomínám na Vlastu Bubníka. Na něj nedám dopustit. Byl

o něco starší a staral se o mě. On zvládal výborně fotbal i hokej. Třeba skončil hokej a on nastoupil normálně jako fotbalista a neměl s tím vůbec žádný problém. Měl jsem pověst jednoho z nejtvrdších hráčů ligy. No ano, zvolili mě dokonce nejtvrdším hráčem československé soutěže, ale nikdy jsem nefauloval zezadu.

OLYMPIÁDA: RADOST I ROZČAROVÁNÍ

V roce 1960 jsem byl pozván do reprezentace. To byl sen každého hráče. Konkurence tam byla velká. Bylo to i tím, že jsme tvořili reprezentaci společně se Slovákou. Nedivil jsem se, když jsem nebyl nominován. Hrál jsem „spojku“, potom roli záložníka. I tam jsem platil za univerzála.

Moc si cením stříbra z olympiády v Tokiu v roce 1964. Ale mám na to i špatné vzpomínky. Nenechali nás zůstat na konečné vyhodnocení, museli jsme letět zpátky. Jenže se nám porouchalo letadlo a my zůstali týden viset v Kambodži. A vrcholem všeho bylo, že nám nechali nějaké šaty, které jsme na olympiádu dostali, a pak je chtěli zaplatit. Já odmítl. Bylo mi líto, že jsem se nemohl zúčastnit závěrečného ceremoniálu, nic jsem za to nedostal, a ještě jsem měl platit tisíc pět set korun za ošacení. Teď berou sportovci za olympiádu miliony. My nedostali nic. Žádná odměna, žádná sláva, nic...

Ale nestěžuju si. Nemám na co. Vždyť já díky fotbalu viděl všech pět světadílů. Vždycky mi imponovalo, když jsem mohl být u moře. To jsem si užíval. A setkání s krajany byla krásná. Rád vzpomínám na

V rámci projektu Tipsport pro legendy znovuobjevujeme československé sportovní reprezentanty, kteří ve své době byli národními hrdiny. Dnes už je ale mladé generace neznají. Spolu s o. s. Post Bellum se snažíme jejich osudy zaznamenat a připomenout je široké veřejnosti. Každý měsíc natáčíme několikahodinový příběh Sportovní legendy, který Post Bellum dál zpracovává. Těm veteránům, kteří to potřebují, navíc pomáhá nově vzniklá Nadace Tipsport. V tomto čísle uveřejňujeme dva příběhy – žokeje Václava Chaloupky a fotbalisty Josefa Vojty.

Chicago. Zrovna tam jsem se setkal s náznakem, že bych tam mohl zůstat. Nabízeli mi tam k dispozici hned auto... Ale já už byl ženatý. Od rodiny by se těžko odcházelo. Ani později jsme o tom s manželkou nikdy neuvažovali. Dostával jsem i oficiální nabídky na přestup do zahraničí.

Tehdy to fungovalo tak, že reprezentanti museli dosáhnout určitého věku a určitého počtu startů za reprezentaci, aby mohli být puštěni do zahraničního klubu. Já dovršil třiatřicet let, jak bylo určeno. V tu dobu jsem ve Spartě skončil a nastoupil jsem do Chomutova. Měl jsem podepsanou smlouvu na dva roky. Přišla oficiální nabídka z klubu West Ham United z Anglie. Ale bylo by trestuhodné podepsat v Chomutově na dva roky a za půl roku odejít. To není v mé povaze. Nakonec jsem byl v Chomutově roky tři.

STRACH Z LÉTÁNÍ

Přiznám se, že jedním z důvodů, proč jsem skončil v reprezentaci, bylo to, že už jsem nechtěl létat. Já nesnášel letadla. A pořád jsem musel létat. Měl jsem dokonce výjimku. Bylo mi umožněno, že jsem se mohl napít alkoholu, abych na to nemyslel. Jednou se stalo, že při mezipřistání museli všichni vystoupit, ale mě nechali v letadle „spinkat“.

V Chomutově mě zastihl srpen 1968. Právě jsem jel do Prahy. Jel jsem a okolo byly všude tanky. Nenesl jsem to dobře. Měl jsem strach o rodinu a tím pádem to na mě působilo dost hrozně.

STAL JSEM SE JEŘÁBNÍKEM

Když jsem skončil v Chomutově, přešel jsem v Praze do Meteoru 8. Tehdy mi kamarád Mirek Bíba nabídl, že bych mohl jezdit na jeřábu. Tak jsem si udělal zkoušky jako vazač břemen a později jako řidič jeřábu. Každý jsme měli svůj jeřáb. Bylo to výborné nejen po finanční stránce. Pak jsem působil jako trenér v Mělníku a skončil jsem v Nespekách, kde mám i chatu. ○

JOSEF VOJTA: NEVER TACKLE FROM BEHIND

text: Tipsport/editors, photos: Tipsport archives

I was said to be the toughest of all the players. Well, sometimes I was rough when scored a goal. But it was always a front block tackle. I never tackled from behind. When I did not like something, I just said it. I was always direct. That is why I got on well with all the players. We were partners, fiends. I still hear from some of them that I once gave them a blow. But they say it for fun. Today football is much more aggressive.

I OFTEN REMEMBER MY BROTHER.

I was born in Pilsen on April 19, 1935. As a small child I used to go to Viktorka football club. In the half-time, we always used to run to the pitch and kick the ball. I love to remember my childhood. My mum was an angel. She took care about us and also worked in a factory. Dad was a qualified milling machine operator and worked for the Škoda company. Those were nice years. I often remember my brother. The elder one. The younger one was not interested in football; he might not have ever seen me play. But the elder brother, who unfortunately passed away, did a lot for me. He was three and a half years older than me and was said to be a better footballer than I was. He really was. But he was unlucky. Once he suffered from pneumonia and after that he always had troubles. He could not play. He was like a coach for me.

AUGUST 1968 CAUGHT ME IN CHOMUTOV. I WAS GOING TO PRAGUE. I WAS DRIVING AND ALL AROUND ME THERE WERE TANKS. I DID NOT FEEL GOOD ABOUT IT. I WAS WORRIED ABOUT MY FAMILY, AND THAT MADE ME FEEL TERRIBLE.

MOVING TO ÚSTÍ NAD LABEM

Soon after the war we moved to the city of Ústí nad Labem. We got a small villa which had belonged to some deported Germans. The possibility of getting better housing was actually the main reason why we had moved from Pilsen. When we arrived in the Ústí nad Labem, there were still a lot of Germans. When I started playing there at the age of ten, I joined

a 'Mannschaft' (team) where German was mostly spoken. But the relationships were quite friendly.

IN THE GREAT MIDFIELD COMPETITION

In 1955 I was already in the junior national team of Czechoslovakia. In 1956 I went to the army. I spent one month in Karlovy Vary and after that I was transferred together with Ján Popluhár to Červená Hvězda Bratislava football club. Then I was transferred to Rudá Hvězda Brno football club. I played in the second league there. Then we got through to the first league. Recalling that time I really like to remember Vlasta Bubník. I will not hear a bad word said against him. He was a little older and took care about me. He was excellent at both football and hockey. For example, when the hockey season ended, he just started playing football without any problems at all. He was one of the greatest universals - he could play anywhere. Well, yes, they even chose me the hardest player in the Czechoslovak national competition, but I never tackled from behind.

THE OLYMPICS: JOY AND DISILLUSIONMENT

In 1960 I was invited to the national team. It was the dream of every player. Competition was very harsh there. It was also because we formed the national team together with the Slovaks. I was not surprised when I was not nominated. I played as an inside forward, then as a midfielder. There I was considered as universal too.

I am very proud of the silver medal from the Tokyo Olympics in 1964. But I also have some bad memories of those Games. They did not let us stay until the final evaluation, we had to fly back. But our plane broke down and we got stuck in Cambodia for a week. However, the most outrageous thing was that they wanted us to pay for the clothes which we had been given for the Olympics. I refused to do so. I was sorry I could not attend the closing ceremony,

I did not get anything, and I still had to pay a thousand five hundred crowns for the clothing. Nowadays athletes earn millions at the Olympics. We did not get anything. No rewards, no glory, nothing... But I am not complaining. I have no reason why I should. After all, thanks to football, I have seen all five continents. I was always impressed when I could be by the sea. I enjoyed it. And meetings with the countrymen were beautiful too. I like to remember Chicago. Right there I got a hint that it was a place where I could stay. They offered me a car right away... But I was already married. It would have been hard to leave the family. Even later, my wife and I would not even think about it. I also used to receive official offers to move abroad.

At that time there was a procedure that the national team players had to reach a certain age and a certain number of starts in the national team so that they could be allowed to play for a foreign club. I turned thirty-three years old and, thus, met the requirement. At that time I finished playing for Sparta and I joined Chomutov football club. I had made a contract with them for two years. Then an official offer came from West Ham United club in England. But it would have been reprehensible to leave Chomutov half a year after entering into the two-year contract. This is not in my nature. Eventually, I stayed with Chomutov club for three years.

FEAR OF FLYING

I admit that one of the reasons why I finished playing for the national team was that I did not want to fly anymore. I hated planes. And yet, I had to fly all the time. They even made an exception for me: I was allowed to drink alcohol so as not to think

Josef Vojta v reprezentačním dresu. Stojící vpravo. Josef Vojta wearing the national team uniform, the first standing person on the right.

As a part of the Tipsport for Legends project, we are rediscovering members of various Czechoslovak national teams who were national sports heroes in their times. Unfortunately, younger generations do not know them. Together with Post Bellum (NPO), we record their stories and destinies, and present them to general public. We shoot a story of a sport legend every month – Post Bellum further processes all the coverage that is usually several hours long. The veterans in need are also supported by the new Tipsport Foundation. We present stories of two legends in this issue – jockey Václav Chaloupka and football player Josef Vojta.

about flying. Once, the whole team had to leave the plane during the stopover and I was the only person who could stay on board because I was sleeping. August 1968 caught me in Chomutov. I was going to Prague. I was driving and all around me there were tanks. I did not feel good about it. I was worried about my family, and that made me feel terrible.

I BECAME A CRANE OPERATOR

When I had finished playing in Chomutov, I went to Meteor 8 in Prague. Then my friend Mirek Bíba offered me to operate a crane. So I first passed the tests to be a load binder and later got the qualification of a crane driver. Each of us had his own crane. It was great not only financially. Then I became a coach in Mělník and I ended up in Nespeky, where I have a cottage. ●

JOSEF VOJTA

(born on 19 April 1935 in Pilsen)

- former Czechoslovak football national team player, AC Sparta Prague Hall of Glory member
- position: midfielder
- clubs: Červená Hvězda Bratislava 1956, Rudá Hvězda Brno 1957-1958, Spartak Ústí nad Labem 1959-1960, Sparta Prague 1960-1967, then Chomutov, Meteor 8, Mělník
- Czechoslovak league: 196 starts, 24 goals
- champion titles: Sparta 1965, 1967
- national team: A-team 1960-1966, 13 starts, three goals, Olympians 1960-1964, 15 starts, six goals
- medals: the 1960 European Cup Final – Bronze, the Olympic Games in Tokyo 1964 – Silver

SÁZAVU PROSLAVIL (HLAVNĚ) KLÁŠTER

text: redakce, foto: Imrich Hornyak

Když se řekne Sázava, většině z vás se vybaví především jedna z nejhezčích a nejromantičtějších řek v Česku, kterou hojně využívají zejména vodáci a oblíbená je i mezi trampy. Sázava je ale také malé město na Benešovsku, v němž se nachází národní kulturní památka, známý Sázavský klášter. A abychom byli úplní, do Sázavy zasadil část děje svého románu *Báječná léta pod psa* i oblíbený český spisovatel Michal Viewegh, s nímž si můžete přečíst rozhovor na stranách 6–8. Co všechno ještě tento půvabný kout nabízí svým návštěvníkům?

Prozkoumat blíže zdejší Sázavský klášter určitě stojí za to! Pokud vystoupíte v městečku Sázava na vlakovém nádraží, vydejte se směrem k náměstí Voskovce a Wericha, odtud dále přes pěší most, až se dostanete do Klášterní ulice, která vás k tomuto starobylému skvostu vypínajícímu se nad jedním ze zákrutů řeky Sázavy dovede. Jak jsme již řekli v úvodu, Sázavský klášter je národní kulturní památkou, která je spjata s českým zemským patronem sv. Prokopem. Založen byl již v 11. století a stal se centrem slovanské liturgie a vzdělanosti. Dominantou celého velkolepého areálu je nedostavěné gotické trojlodí, které bylo zbudováno z červeného pískovce. Pokud stojíte mezi jeho zdmi, zažíváte vskutku zvláštní pocity. Místo je to vpravdě jedinečné. Chór kostela byl přestavěn barokně a vyzdoben do dnešní podoby, klášterní budovy jsou upraveny v novorenesančním stylu. Za zmínku stojí určitě i fakt, že v severní zahradě jsou zachovány základy románského kostela sv. Kříže z roku 1070. Návštěvníky v klášteře zaujme především kapitulní síň s gotickými freskami, z nichž vyniká tzv. Sázavská madona. A jaká je otvírací doba v Sázavském klášteře? Během zimních měsíců tu mají sice zavřeno, ale jaro je už téměř za dveřmi, a tak se můžete začít těšit: prohlídky klášterem budou v roce 2019 zahájeny o víkendy 30. a 31. března a poté tu přivítají zájemce přes všechny dubnové víkendy a svátky.

ZA SKLÁŘSKÝM UMĚNÍM

Starobylý klášter ale rozhodně není tím jediným zajímavým, co můžete při svých toulkách Sázavou spatřit. Za zmínku a především za návštěvu do zajista stojí i Centrum sklářského umění, v něž se proměnila bývalá sklářská huť František. Tu v roce 1882 postavil Josef Kavalír, který ji nazval po svém otci. Po vybudování nových provozů skláren ovšem význam této hutě uvadal, a tak začala chátrat. Naštěstí se však objevili zapálení a šikovní lidé, kteří se rozhodli udělat vše možné, aby huť zachránili. Na svá bedra si tento úkol vzala Nadace Josefa Viewegha Sklářská huť František, která zde již zmiňované Centrum sklářského umění provozuje. Co všechno je v něm k vidění? Především je to interaktivní expozice skla, která představuje sklo v kolekci skleněných plastik českých i světových výtvarníků. Jsou tu také dílny a ateliéry, kde může prezentaci sklářského řemesla spatřit na vlastní oči i veřejnost. Až do konce března je huť přístupna pro návštěvníky vždy od úterý do neděle od 10 do 16 hodin, od dubna je potom otvírací doba prodloužena do 18 hodin.

DO SÁZAVY VLAKEM

Do města se můžete dostat mnoha způsoby, pohodlně dojedete i vlakem. A pohled z okna vlaku na krásnou přírodu stojí opravdu za to. Například z Prahy se sem dostanete většinou s přestupem v Čerčaněch. Cesta trvá cca hodinu a půl. ●

WONDERS OF SÁZAVA

text: editors, **photos:** Imrich Hornyak

When the word ‘Sázava’ is said, most of us remember one of the most beautiful and romantic rivers in the Czech Republic, which is mainly enjoyed by water sports lovers and is also popular with ramblers. Apart from that ‘Sázava’ is also the name of a small town in Benesov District which has a national cultural monument – the famous Sázava Monastery. In addition, it is the place where one of the favourite Czech writers Michal Viewegh, interview with whom you can read on pages 10–12 of this magazine, set part of the story of the novel *The Wonderful Years of Lousy Living*. What else does this charming spot offer to its visitors?

What is definitely worth exploring is Sázava Monastery. After you get off at the train station in the town of Sázava, walk in the direction of Voskovec & Werich Square, then over the pedestrian bridge until you get to Klášterní Street, which will lead you to this medieval gem rising on one of the bends of the River Sázava. As we said in the introduction, Sázava Monastery is a national cultural monument, which is connected with St. Prokop, the patron saint of Bohemia. It was established in the 11th century and became the centre of the Slavonic liturgy and education. The dominant feature of this magnificent complex is the unfinished Gothic basilica with three-nave structure built from red sandstone. When standing between its walls, you experience really special feelings. The place is truly unique. The choir of the basilica was rebuilt and decorated in the Baroque style, as you can see it at present, while the monastery buildings are ornamented in neo-Renaissance style. It is also worth mentioning that the northern garden preserves the foundations of the Romanesque church consecrated to the Holy Cross, which was built in 1070. Visitors to the monastery will be especially interested in the capitular hall with Gothic frescoes, of which the so-called Madonna of Sázava stands out. And what are the opening hours in Sázava Monastery? Dur-

ing the winter months the monastery is closed, but as spring is knocking on the door, it is time to start looking forward to visiting it: in 2019, tours of the monastery will start at the weekend of 30 and 31 March, and then visitors will be welcomed through all the April weekends and holidays.

ADMIRING THE GLASS ART

The old monastery is certainly not the only interesting thing you can see while strolling through Sázava. The Centre of Glass Art, which came into existence by transformation of the former glassworks called František, is worth mentioning and especially visiting. The glassworks were built in 1882 by Josef Kavalír, who named them after his father. After the construction of new glassworks, however, the significance of these ones was diminished, and they began to deteriorate. Luckily, however, there were some enthusiastic and skilful people who decided to do their best to save the glassworks. This task was taken over by the Josef Viewegha Foundation called ‘František Glassworks’, which operates the above mentioned Centre of Glass Arts.

What can visitors see here? Above all, it is an interactive exposition of glass, which displays a collection of glass sculptures by Czech and foreign artists. There are also workshops and studios, where glass crafts are presented to the public. Until the end of March the museum is open to visitors from Tuesday to Sunday from 10 a.m. to 4 p.m. and from April the opening hours are extended until 6 pm.

TO SÁZAVA BY TRAIN

You can reach the town using different means of transport including a comfortable train. The view of the picturesque scenery from the train window is really worth choosing the railway. If you are going from Prague, you can get here via Čerčany, where you change the train. The journey takes about an hour and a half. ●

SRDCE V IKEM

text: redakce/IKEM, foto: IKEM

Již 35 let mají pacienti, kterým selhalo srdce, šanci na záchranu života. Lékaři Institutu klinické a experimentální medicíny jako první v tehdejším Československu 31. ledna 1984 úspěšně transplantovali srdce.

Prvním pacientem byl 44letý Josef Divina, který žil s novým srdcem celých 13 let. Historicky třetím v pořadí a zároveň v současnosti nejdéle žijícím pacientem s transplantovaným srdcem v České republice je dnes již 83letý Rudolf Sekava, který se stále těší dobrému zdraví a výborné kondici. Za 35 let tak lékaři v IKEM pomohli už 1162 pacientům. Program transplantace srdce v IKEM zahájil dvacetičlenný tým odborníků 31. ledna 1984, jenž se na první transplantaci intenzivně připravoval několik měsíců předem. „Operátorem první transplantace byl tehdy nejzkušenější kardiochirurg profesor Pavel Firt v týmu vedeném tehdejším ředitelem IKEM prof. Vladimírem Kočandrlm,“ říká přednosta Kardiocentra IKEM prof. MUDr. Jan Pirk, DrSc.

„Za každou jednu transplantaci srdce a za každým uzdraveným pacientem je také příběh lékařů, sester,

koordinátorů, anesteziologů a dalších lidí, bez kterých by to nebylo možné. A za všem patří velký dík,“ říká ředitel IKEM Ing. Michal Stiborek, MBA. ●

HEART IN IKEM

text: editors/IKEM, photos: IKEM

For 35 years now, patients with heart failure have had a chance for their lives to be saved. The doctors of the Institute of Clinical and Experimental Medicine (IKEM) were the first ones who successfully performed heart transplant in the former Czechoslovakia on 31 January, 1984.

The first patient was 44-years-old Josef Divina, who lived with a new heart for 13 years. The third in the sequence and the currently longest-living heart transplant patient in the Czech Republic is now 83-year-old Rudolf Sekava, who is still enjoying good health and is perfectly fit. In the last 35 years, IKEM doctors have helped 1162 patients. The Heart Transplantation Program at IKEM was launched on 31 January, 1984 by a team of twenty members, who had been intensively preparing for the first transplant for several months. ‘The operating surgeon of the first heart transplant was then the

most experienced cardiac surgeon Professor Pavel Firt, a member of the team led by then Director of IKEM Professor Vladimír Kočandrl,‘ says Professor MUDr. Jan Pirk, DrSc., Director of the IKEM Cardiac Centre.

‘Behind every single heart transplant and each patient who returned to health there is also a story of the doctors, nurses, coordinators, anaesthesiologists and other people without whom it would not have been possible. They are the people who deserve our deep gratitude,‘ says Ing. Michal Stiborek, MBA, Director of IKEM. ●

WELLNESS HOTEL BABYLON & EVENT COMPLEX BABYLON LIBEREC

Největší hotelové a eventové centrum mimo Prahu
The biggest event and hotel centre outside of Prague

- komfortní ubytování až pro 1 000 osob
- Wellness centrum o rozloze 1 000 m²
 - profesionální cateringové služby
- indoor Aquapark se Saunovým světem, Bowling, Lunapark, Indoor Adventure Golf a další aktivity
- více než 20 konferenčních eventových sálů a salonků s kapacitou od 10 do 1 000 osob

- comfortable accommodation for up to 1 000 persons
- Wellness Center extends over an area 1 000 m²
 - professional catering services
- indoor Aquapark incl. Sauna World, Bowling, Lunapark, Indoor Adventure Golf and other entertainment
- more than 20 conference and event halls and lounges with different capacities (10 –1 000 places)

VŠE POD JEDNOU STŘECHOU! • ALL UNDER ONE ROOF!

WELLNESS HOTEL BABYLON
Nitranská 1, 460 07 Liberec, Czech Republic

www.HotelBabylon.cz

Dokonalá sázková aplikace

**RYCHLÉ A POHODLNÉ OVLÁDÁNÍ.
TISÍCE SPORTOVNÍCH PŘENOSŮ V MOBILU I TABLETU.**

PRO ANDROID

PRO IOS

Jezdím málo,
platím málo,
víc si žiju.

4 BALÍČKY AUTOPOJIŠTĚNÍ. 1 SNADNÁ VOLBA.

U nás je teď výběr vhodného autopojištění ještě snadnější. Od základního až po nabitý balíček poskytující maximální ochranu.

MojeAuto

Allianz

KOUZELNÁ ATMOSFÉRA PENZIONU NAD SKLEPEM

text: redakce, foto: archiv

Chtěli byste prožít kouzelnou atmosféru v nádherné přírodě s výborným vínem, degustací, dobrým jídlem a pohodlným ubytováním? Pokud si myslíte, že to dohromady není ani možné, pak jste nebyli v penzionu Nad Sklepem v Sedleci u Mikulova. A to není všechno. Více se dozvíte z následujícího rozhovoru s jeho majitelem Daliborem Bártou.

Můžete nám přiblížit podrobnosti o vašem penzionu?

Je toho opravdu hodně, co u nás mohou návštěvníci zažít, a nejen to, rádi jim doporučíme spousty zajímavých míst v okolí, která stojí za to navštívit a po tomto celodenním zážitku je opět rádi přivítáme, aby mohli plnými doušky vychutnat svou relaxační fázi v areálu penzionu. Milovníci vína mohou začít relaxovat ve sklípku s lahvinkou skvělého vína a poté pokračovat u bazénu s mořskou vodou. A nejen to, do budoucna plánujeme vybudovat venkovní vířivku, tak aby bylo možno vychutnávat dobré víno v teplé vodě i za chladnějších nocí. Ke zpestření odpočinku mohou naši hosté využít velkou zahradu s grilem a posezením na terase. Pro ratolesti návštěvníků máme na zahradě k dispozici venkovní dětský koutek, který máme v plánu dovybavit dětskými elektrickými vozítky, tak aby byly děti nadmíru spokojené. Pro zpestření večerní zábavy nabízíme pro kolektivy netradiční zábavnou hru Vine-pong. Takže u nás vám nebude scházet opravdu nic.

Ne všichni jezdí v současné době autem, stále populárnější jsou i vlaky, ale často nejsou objekty v blízkosti železnice. Jak se k vám dostanou ti, kteří dávají přednost právě tomuto způsobu dopravy?

To je jedna z výhod tohoto místa – dostanete se sem pohodlně vlakem, protože u obce je přímo vlaková stanice a vlaky jezdí opravdu často. K nám je to potom krásnou procházkou asi 15 minut chůze, při které už můžete nasát atmosféru přírody vinařského kraje. A pokud by se vám nechtělo pěšky, rádi vás dovezeme z nádraží až k penzionu. Pokud přece jen přijedete autem, je zde zajištěno i parkování.

Přírodu už jsme tedy „nasáli“, ale rádi bychom udělali totéž s vaším pověstným vínem v zajímavém sklepě...

Tak to opravdu můžete. Máme víno pocházející z vlastní vinice a připravujeme degustace, během nichž můžete ochutnat podle libosti nespočet vzorků vína a poslechnout si zajímavé vyprávění o tom, co degustujete, a mnoho netradičních příběhů, které se tohoto nápoje týkají. Samozřejmě pokud byste měli netradiční přání spojené s degustací, rádi vám uslijeme degustaci na míru.

K dobrému vínu patří také dobré jídlo a muzika...

Ale samozřejmě, kdo ochutnal naše skvělé pečené kolínko, pečený bůček či dozlatova vysmažené řízečky anebo vývar, do kterého si můžete přidat připravené ingredience podle své chuti, dále pak sýry a klobásy

z místní farmy, umělecky servírované, ten ví, o čem mluvím. K tomu vám zahraje cimbálovka, jejíž členové jsou schopni interpretovat skladby na přání. Pokud dáváte přednost jinému hudebnímu nástroji, může vašemu oušku lahodit zvuk kytary nebo harmoniky.

O dopravě jsme se už zmínili, i když o té pasivní. Stále častěji se však, zvláště ve vašem okolí, používá doprava s vlastním pohonem, tedy jízdní kolo. Jak jste na „kolaře“ připraveni?

Rovněž na ně jsme připraveni a rádi tyto turisty vítáme. Nemusejí se bát o svá často drahá kola, bezpečně jim je uschováme v uzamykatelné kolárně. Penzion Nad Sklepem je v obci Sedlec, která leží uprostřed nejtatraktivnějších míst, jako jsou Valtice, Lednice či Mikulov. Čili od nás je všude blízko. Navíc projíždíte malebnou přírodou mezi vinicemi, takže výběr vinařských výletů je opravdu široký jak pro zdatné, tak i pro méně zdatné cyklisty, a nejen vinařských výletů. Pokud by vás už kolo nudilo, můžete si u nás zapůjčit profi koloběžky.

Jaké výlety byste ještě doporučil?

Blízko penzionu se nachází největší moravský rybník Nesyt. Pokud máte rádi tajemství, můžete se vydat ze Sedlce cyklostezkou do Mikulova a odbočit k tajemnému letohrádku Port Insel. Kdo dává před-

nost krásám podzemí, může navštívit jeskyni Turolď a třeba zámek Mikulov. Kdo by chtěl více romantiky spojené s nádherným výhledem na okolí, tomu doporučuji vydat se na Svatý Kopeček. Rádi vás na tyto cesty nasměrujeme, ale nebojte se, vrátíte se k nám v pořádku a můžete své zážitky doplnit sklenkou výtečného vína. Uvedl jsem jen několik zajímavostí pro příklad, nabídka je ale daleko širší.

Když mi víno zachutná, mohu si zakoupit nějaké na cestu domů?

Samozřejmě si můžete zakoupit vše, co vám konkrétně chutnalo, a pokud dáte ochutnat svým přátelům a známým, budeme rádi. Možná že je lahodnost vinného moku přiláká právě k nám. ●

KONTAKTNÍ ÚDAJE

Penzion Nad Sklepem

Sedlec u Mikulova 319, Mgr. Dalibor Bárta

+420 777 288 988, e-mail: info@nadsklepem.cz

GPS: 48.780569; 16.695029

<https://nadsklepem.cz/>

NATURE IN PERFECT HARMONY

UNIKÁTNÍ SPOJENÍ
PŘÍRODY A ŽIVÉ HUDBY

NATIONAL
GEOGRAPHIC

S Y M P H O N Y
— FOR OUR —

W O R L D

O₂ universum PRAHA

14.12.2019

MAGIC ATMOSPHERE OF THE PENZION NAD SKLEPEM

text: editors, photos: archives

Would you like to experience a magic atmosphere in the beautiful countryside with excellent wine, wine testing, good food and comfortable accommodation? If you think this combination is not possible, then you have not stayed at the Penzion Nad Sklepem ('Above the Cellar'), the guesthouse in the village of Sedlec near the town of Mikulov. And that is not all it has. You will learn more about it from the following interview with its owner Dalibor Bárta.

Can you tell us more about your guesthouse?

There is really a lot that our guests can experience here and not only that. We will be glad to recommend them a lot of interesting places in the surroundings that are worth visiting and then, after they have had a day full of great experiences, we will be delighted to welcome them back so that they can enjoy the relaxation phase in the grounds of the guesthouse to the fullest extent. Wine lovers can start relaxing in the wine cellar with a bottle of fine wine and then continue by the seawater pool. On top of that, we are planning to build an outdoor whirlpool in the future so that you can take a sip of fine wine being in warm water even in the cool nights. For a change, our guests can go to the large garden, which has a terrace with barbecue and seating. The guests' children can play in the garden in the playground, which we plan to provide with electric cars for kids to make them fully satisfied with their stay. To enhance the evening entertainment, we offer the unusual Vine-pong fun game for groups. So you will not really miss anything here.

Not everyone currently travels by car; trains are becoming increasingly popular with tourists, whose dream destinations, though, are often far from the railway. How can those who prefer this means of transport get here?

This is one of the advantages of this place - you can get here by train, because there is a train station near the village and trains are really frequent. Then, to get to our place, you can take an about

15 minutes' beautiful walk and breath in the atmosphere of the countryside in the wine region already while walking. And if you do not fancy going on foot, we will be happy to meet you at the station and bring you to the guesthouse. If you decide to come by car, parking is provided.

We have already taken a breath of the countryside air and now it is time to taste with your famous wine in your interesting cellar...

Yes, and it is really worth doing. We have wine that originates from our own vineyard and prepare wine tasting events, where you can taste plenty of wine samples at will and listen to interesting narratives about the wines that you are tasting and many untraditional stories that relate to this drink. Of course, if you have any unconventional wishes connected with wine testing, we will be happy to prepare a tailor-made event for you.

Good wine should be accompanied by good food and music...

Oh, yes, indeed. Those who have tasted our delicious roasted pork knuckle, roasted brisket, golden brown Wiener schnitzel, broth with some prepared ingredients that you can add yourself to your taste, and artistically served cheese and sausages from a local farm, know what I am talking about. All these are served and consumed to the accompaniment of a dulcimer band, whose members are able to interpret songs to your request. If you prefer a different musical instrument, your ear can enjoy the sound of a guitar or an accordion.

We have already mentioned means transport, though only those for passive passengers. Increasingly, however, especially in your neighbourhood, people use so called 'self-propelled' transport, I mean a bicycle. How are you prepared for cyclists?

We are ready to lodge these tourists as well and we like to welcome them. They do not need to worry about their bicycles, which are often quite expensive, as we safely store them in a lockable bike storage. The guesthouse Pension Nad Sklepem is located in the village of Sedlec, which lies in the middle of the area with some beautiful towns like Valtice, Lednice and Mikulov. All these destinations are close to us. Moreover, you pass through the picturesque countryside among the vineyards, so the selection of winery trips is really wide for both proficient and less able cyclists, and not only winery trips. If you are bored with the bike, you can rent professional scooters from us.

What trips would you recommend?

Near the guesthouse there is the largest Moravian pond Nesyt. If you like mystery, you can take the cycling route which leads from Sedlec to Mikulov and turn to the mysterious Port Insel, the summer palace. Those who prefer the beauty of the underground can visit the Turoid Cave and Mikulov

Chateau. If you wish more romance with wonderful views of the surroundings, I recommend going to Svätý Kopeček, the nature reserve. We will gladly give you directions to these places and, after you come back to us, you can add a nice glass of fine wine to your day's experiences. Well, I have only mentioned a few points of interest just to give you some examples, but the actual offer is far wider.

If the wine tastes great, can your guests buy some to take away?

Of course, you can buy any wine that you particularly liked and we will be pleased if you offer your friends and acquaintances to taste it. Perhaps the deliciousness of the wine will attract and lead them right to us. ○

CONTACT INFORMATION

Penzion Nad Sklepem

Sedlec u Mikulova 319, Mgr. Dalibor Bárta

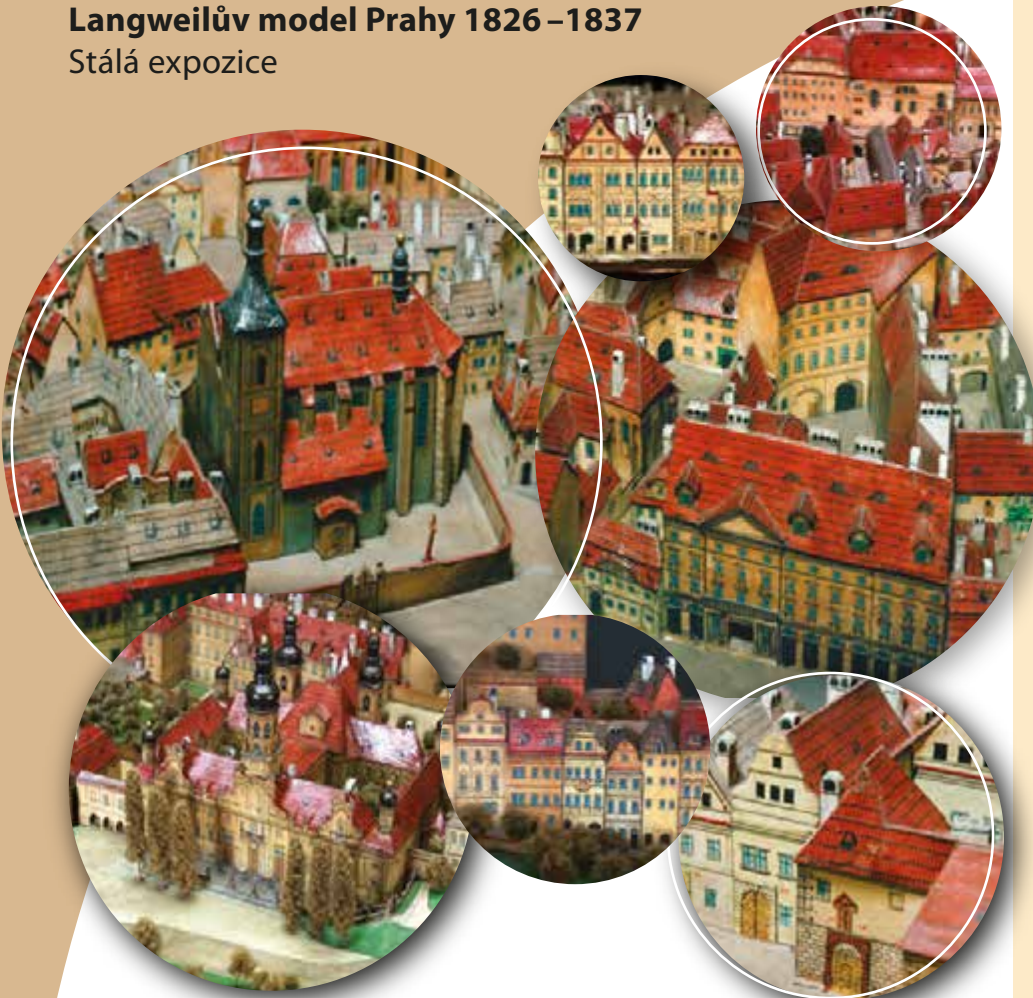
+420 777 288 988, E-mail: info@nadsklepem.cz

GPS: 48.780569; 16.695029

<https://nadsklepem.cz/>

Langweilův model Prahy 1826 – 1837

Stálá expozice

Muzeum hlavního města Prahy

Na Poříčí 52/1554

Praha 8 – Florenc

Otevřeno: út–ne 9–18 hod.

Poslední středa v měsíci do 20 hod.

Langweilův model Prahy je jedinečným dokladem podoby Starého Města, Malé Strany a Pražského hradu před přestavbou Prahy na konci 19. a počátku 20. století. Byl vyroben ručně z papírové lepenky. Na přibližně 20 m² je zobrazeno historické jádro Prahy jakou mělo před sto padesáti lety, tedy včetně stovek zbořených domů bývalého Židovského města a Starého Města.

MUZEUM
HLAVNÍHO
MĚSTA
PRAHY

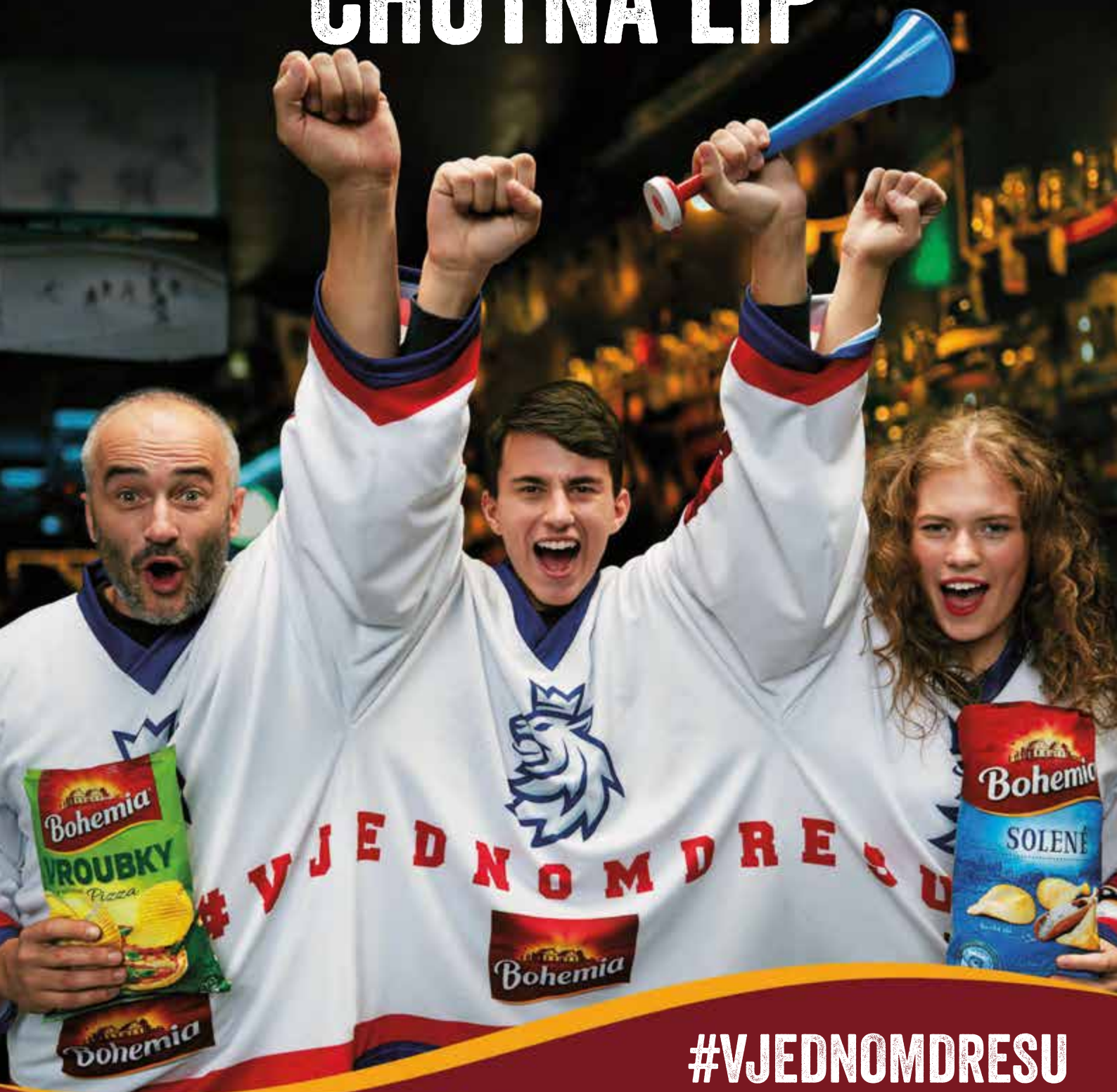
www.muzeumprahy.cz

ČESKÝ
HOKEJ

OFICIÁLNÍ PARTNER

V JEDNOM DRESU CHUTNÁ LÍP

#VJEDNOMDRESU

Ājurveda

JSEM ZNOVUZROZENA V SALONU ZENERGY
AUTENTICKÉM CHRÁMU ĀJURVÉDY

Zenergy

Neporušená tradice, která se datuje zpátky tisíce let.
Objevte místo, asijský chrám, kde se Ājurveda praktikuje
v nejvíce autentické a čisté podobě.

ZENERGY Asian Temple, Bílkova 13, Praha 1

www.zenergy.cz

JAK SE DĚLÁ MUZIKAL

Premiéra
Březen 2019

Hudební divadlo
Karlín
JUNIOR

Hrají: Iva Pazderková, Markéta Procházková, Barbora Šampalíková, Dominika Býmová,
Ines Ben Ahmed, Antonín Procházka, Václav Noid Bárta, Martin Písařík, Denny Ratajský, Ivo Hrbáč a další

Hudební divadlo
Karlín

Hlavní mediální partner

Partneři Hudebního divadla Karlín

CESTA *Exclusive*

2020 KOLEM SVĚTA
SOUKROMÝM LETADLEM

11. 3. - 5. 4. 2020

- SVATÝ MARTIN > BELIZE >
- > USA - LAS VEGAS - GRAND CANYON >
- > HAVAJ - KAUI > FIDŽI >
- > NOVÝ ZÉLAND - QUEENSTOWN >
- > AUSTRÁLIE - BRISBANE >
- > GUAM > MACAO >
- > HONG KONG > BAHRAJN

10 ÚŽASNÝCH DESTINACÍ
ZA 26 DNÍ !

Kontaktujte Vašeho osobního konzultanta:

724 589 270
603 410 221

ESO travel a.s.
Korunovační 22
170 00 Praha 7
cks@esotravel.cz
www.cestykolemsveta.cz

WWW.CESTYKOLEMSVETA.CZ

Rubens
Cranach
Tizian
Veronese
Aachen ...

**Obrazárna Pražského hradu
Prague Castle Picture Gallery**

Otevřeno denně / Open daily

www.hrad.cz